TELEFON MELEFON YOK!

ŞERMİN YAŞAR

İLK BASKI 50 BİN ADET

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

Kronik Çocuk

Herkes Berk'e "Bırak artık şu telefonu elinden!" diyordu.

Herkes ama herkes... Annesi, babası, dedesi, babaannesi, büyük amcası, küçük halası, büyük enişte, küçük enişte, yengesi... O kadar çok "Hay yapışsın o telefon eline!" dediler ki sonunda olanlar oldu! Koca dedenin 98. yaş gününde, Berk ve kuzenlerinin eline telefon yapışıverdi! Evet, evet, bildiğin yapıştı çocukların eline telefon!

Berk'in elinden artık telefon gerçekten düşmüyor... Ama garibim ne saçını yapabiliyor ne yemek yiyebiliyor. Kalecilik hayalleri de suya düştü.

Berk'in de kuzenlerinin de aklında aynı soru:

Acaba telefon mu bizim elimizde yoksa biz mi telefonun elindeyiz?

Çocuk edebiyatımızın üretken ve sevilen yazarlarından Şermin Yaşar, *Telefon Melefon Yok!*'ta teknoloji bağımlılığına, aile ilişkilerine ve kendini fark etmeye dair hem çok komik hem de düşündürücü bir hikâye anlatıyor.

Kronik Çocuk
kronikkitap.com
kronikcocuk_
ISBN: 978-625-96210-1-2
9 786259 621012

Kronik
Çocuk

TELEFON MELEFON YOK!

—

ŞERMİN YAŞAR

KRONİK KİTAP: 670
Çocuk Kitaplığı: 64

YAYIN YÖNETMENİ
Olcay Mağden

EDİTÖR
Tülay Öncü

SON OKUMA
Hande Nur Güner

RESİMLEYEN
Mert Tugen

KAPAK&SAYFA TASARIM
Sefer Koçan

1. Baskı, Ağustos 2025, İstanbul

ISBN
978-625-96210-1-2

KRONİK KİTAP
Sakayıklı Sk. N°8, Levent
İstanbul - 34330 - Türkiye
Telefon: (0212) 243 13 23
Faks: (0212) 243 13 28
kronik@kronikkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com
kronikcocuk_

BASKI VE CİLT
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 K. Çekmece / İstanbul
Telefon: (0212) 463 71 25
Matbaa Sertifika No: 41707

YAYIN HAKLARI
Bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Kronik Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

TELEFON MELEFON YOK!

ŞERMİN YAŞAR

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

Kronik
Çocuk

DOĞUM GÜNÜ MOĞUM GÜNÜ YOK!

Aradığınız kişiye yani bana şu anda ulaşılamıyor.

Eskiden olsa hemen ulaşırdınız ama artık çok ararsınız... Aramayın. Mesaj da yazmayın. Telefonun t'sini duymak istemiyorum. Diğerlerinin de duymak istemediğine adım gibi eminim.

Diğerleri dediğim kuzenlerim: Can, Ali, İpek... Biz dört kuzen, bütün bir yaz boyunca öğleye kadar uyumanın, sonra da akşama kadar yatıp telefonla oynamanın hayalini kurarken, tüm hayallerimiz suya düştü. Bu yaz büyük dedemiz Sıtkı Sıyrıldı yüzünden resmen sıdkımız sıyrıldı! Başımıza gelenleri bir kitapta okusam "Amma da abartmışlar!", bir filmde izlesem "Yok artık daha neler!" derdim. Ama kendi başımıza gelince ancak "İmdaaat!" diyebildik!

Sıtkı dedemiz, 98 yaşına girdi. Kendisinin doğum günü ağustos ayında bir gün, hangisi olduğunu

bilmiyoruz. Kendisi de bilmiyor. Doğumuyla ilgili elimizdeki tek bilgi, "Anam beni mısır tarlasında mısır toplarken doğurmuş," cümlesi. Bu cümleden hareketle, Sıtkı dedenin ağustos ayında doğduğu düşünülüyor. Çünkü mısır, ağustos ayında toplanıyormuş. Günü belli olmadığından ağustosun en müsait gününde kutlanıyor doğum günü. Bence bu şahane bir şey. Mesela benim doğum günüm 11 Haziran ve mutlaka o gün kutlanır. 10 Haziran'da, 12'sinde, 20'sinde kutlanma ihtimali yok. Tam gününde kutlarlar. Sonra da güya sürpriz parti yaparlar. Her sene aynı şey olur. İçeriden bana **"Beeeerk"** diye seslenirler, "Bi' gel annem bakayım!" der annem. Ben de sanki haberim yokmuş gibi içeriye giderim. Aaaa, mumlu pasta! Aman ne büyük sürpriz! Heyecan sıfır! Ama doğum günümün hangi gün olduğunu bilmesem acaba bugün mü, yarın mı, haftaya mı diye hop oturur hop kalkardım. Sıtkı dedenin yerinde olsam heyecandan yerimde duramam. Gerçi Sıtkı dedemin artık yerinde duramayacak bir hâli kalmadı, güçlükle yürüyor. Bir odadan öbür odaya geçmesi yarım saatini alıyor. Ama olsun. Gene de heyecanlanıyordur. Her sene doğum günü kutlamasında önce "Kimin doğum günü yine?" diye soruyor. "Senin" diyoruz, **"ben doğum günü moğum günü istemem,"** diyor. "Doğum günü moğum günü yapmayın bana," diyor. Ama pastadan da en çok o yiyor.

Sıtkı dedemin 98. yaşı için bu yıl çok özel bir kutlama düzenledi bizimkiler. Bizimkiler dediğim, Ramazan dedem, babaannem, annem, babam, büyük amcam, büyük yengem, küçük amcam, küçük yengem, büyük halam, küçük halam, büyük ve küçük enişteler, büyük halamın büyük kızı, büyük halamın büyük kızının kocası, büyük halamın küçük kızı, büyük halamın küçük kızının kocası, büyük halamın büyük kızının kızı... Aman neyse... Kalabalık bir aileyiz. Benim bile kafam karışıyor, siz şimdi ne diye bunu anlamakla uğraşacaksınız? Sadece şunu bilin. Büyük halamın büyük kızının, Elif ablamın, bu sene bebeği oldu. Yani büyük halamın torunu oldu. Böylece büyük dede Sıtkı Sıyrıldı, torununun torununu görmüş oldu. Eee, ne var bunda demeyin. Ben de "Eee, ne var bunda?" dedim ama öyle değilmiş. Çünkü bu önemli bir şeymiş. Torununun torununu gören insanların dilekleri kabul olurmuş... O yüzden önemliymiş. Bebeğin kırkı çıkacakmış. Bebeklerin dünyaya gelişlerinin kırkıncı gününde kutlama yapılırmış ve bebek, gezmeye götürülürmüş. Buna kırk uçurmak denirmiş. Kırkıncı gün babaannemlere **kırk uçurmaya** gidecekmişiz, bebek ve Koca dede ilk kez birbirini görecekmiş. Gitmişken Koca dedenin doğum gününü de kutlayacakmışız. Aman ne güzel plan, ne güzel plan! Tam da hayalimizdeki gibi! Ben diyorum beni evde bırakın, yatıp uyuyayım, telefonumla oynayayım, bunlar diyor "Olmaz, illa bizimle geleceksin! Evde tek kalamazsın!"

Annemle babam, evde tek kalırsam evi yerinden söküp kaçacağımı falan düşünüyorlar. Oysa yatacağım, sadece yatacağım ve telefonla oynayacağım. Hepsi bu! Zaten birkaç gün sonra bayram. Nasıl olsa bütün aile bayramda yine buluşacağız. Bari o zaman gidelim dedim ama bebeğin kırkıncı günü çok önemliymiş, bugünü kaçıramazmışız.

İyi peki, gideriz. Sanki gitmediğimiz yer... Babaannemle bizim evin arasında iki sokak var. Halamlar, amcamlar, babaannemler hepimiz aynı mahallede yaşıyoruz. Evlerimiz birbirine çok yakın. Kimse daha uzağa taşınmıyor. Bizimkiler için dünya bizim mahalleden ibaret. Her yere birlikte gidiyoruz, her şeyi birlikte yapıyoruz. Karıncalar gibiyiz. Çok şikâyetçiyim diyemem, bu sayede kuzenlerimle rahat rahat görüşebiliyorum. Annem evde beni darladığında hemen birini arıyorum. Beş dakika sonra kapı çalıyor.

"Neriman teyze, babaannem bizi çağırıyor, Berk'i almaya geldik," diyor ve evden çıkıp babaanneme gidiyoruz. Babaannemin haberi bile yok! Babaannem her gittiğimizde bizi sanki çok uzak yoldan gelmişiz ve aylardır görüşmüyormuşuz gibi hasretle karşılıyor.

Babaannemin evi, bizim kalabalık ailemizin buluşma noktasıdır. Koca dedemiz Sıtkı dede, nam-ı diğer Çoban dede, babaannemin babası. Gençliğin-

de çobanlık yapmış. Ona bazıları Çoban dede diyor. Biz, Ramazan dedemle karıştırmamak için ona Koca dede diyoruz. Ayrıca yanlış da değil, Koca dedemiz çok uzun boylu... Ayrıca yaşlı yani... Koca dede işte, daha ne olsun? Babaannem, Ramazan dedem ve Koca dede birlikte yaşıyorlar. Kocaman bir evleri var. Ev, aslında üç oda bir salon ama aynı zamanda dipsiz bir kuyu gibi. İçine herkes sığabiliyor. Bu evde bence bütün mahalleye yetecek kadar tabak, çatal, kaşık, bardak, battaniye, terlik falan bulunabilir. Kocaman bir yemek masası var ama yine de herkes aynı anda oturamıyor. Biz genelde kuzenlerim Can, Ali ve İpek'le içerideki masada yer yok deyip mutfakta yemek yiyoruz. Açıkçası bu durumdan da çok mutluyuz. Ağzını kapat diyen yok, ŞAPIRDATMA diyen yok,

telefonu bırak elinden diyen yok, HÖPÜRDETME diyen yok. Ne güzel, şapır şupur yemek yiyip kalkıyoruz. Kalkmıyoruz bile aslında, oturup kalıyoruz orada. Çünkü yattığımız yerden telefonla oynamak kadar sevdiğimiz bir diğer şey de yemek masasında telefonla oynamak ama kendi evlerimizde buna asla, asla, asla izin vermezler. Burada göze batmıyoruz. Ne zaman içerideki masayı toplamaya başlıyorlar ve önümüzdeki masada kirli tabaklar birikiyor, o zaman usulca bir odaya atıyoruz kendimizi. Bu da genellikle Koca dedenin odası oluyor. Hepimiz yatağın üstüne devrilip telefonlarımıza bakıyoruz misler gibi... Koca dede de aslında kafa birisi. Öbür yetişkinlere benzemiyor. Her şeye şaşırıyor. Her şeyi merak ediyor. Gülüyor. Hiçbir şeye kızmıyor. Ona video izletiyoruz. Çok gülüyor. Diğer yetişkinler izlediğimiz videolara hep "saçma sapan video" diyorlar. Ama Koca dede seviyor videoları. Hele şaka videolarını çok seviyor, katıla katıla gülüyor onlara. Arada biz de Koca dedeyle video çekiyoruz. Ona yabancı markaları okutuyoruz. Futbolcu isimlerini okutuyoruz. Okuyamıyor. Çok komik söylüyor kelimeleri. Acayip eğleniyoruz var yaa! Koca dedeye bir sosyal medya hesabı bile açtık. Çektiğimiz videolarını yüklüyoruz. Henüz Koca dedenin haberi yok. Aslında ailedeki kimsenin haberi yok. Duysalar çok kızarlar. Bir gün birine denk gelecek diye çok korkuyoruz ama yine de yapıyoruz. Yaramazlık zaten biraz da böyle bir şey. Yanlış olduğunu

biliyorsun, yakalanmaktan korkuyorsun ama yine de yapıyorsun...

Bizi bıraksalar sabaha kadar Koca dedenin odasında telefonla oynarız. Onun odasında takılmak, bizim için salonda olmaktan daha iyi.

Yine de gelip buluyorlar bizi, odadan çıkarmak için uğraşıyorlar. Ama bu sefer öyle olmadı. Eve bebek geldi. Ne güzelmiş eve yeni bebek gelmesi yaa! Bütün ilgi, onun üzerinde toplandı. Uzun zamandır aileye yeni bir birey katılmamıştı. En küçükler bizdik. Can'la Ali zaten ikiz, İpek onlardan bir yaş küçük, ben de Can'la Ali'den altı ay büyüğüm... Yine

matematik problemi gibi oldu değil mi? Aman boş verin, yaşlarımız yakın işte. Bizi küçükken salonun ortasına dizer, oynatırlardı. Gerçekten... Yere yer yatağı sererlerdi, "Hadi çocuklar, takla atın," derlerdi. Takla atardık, alkışlarlardı. Müzik çalıp oynatırlardı. Yine alkış! Dedene şunu de, babaannene bunu göster, bak bak halası ne güzel okuyor, oku bak çocuğum şurada ne yazıyor, Can'la Ali güreşsin, İpek şarkı söylesin, alkış, alkış, alkış! Öpücük at, takla at, bay bay yap, alkış yap, şarkı söyle, şiir oku, anneni mi daha çok seviyorsun babanı mı, ben mi deden mi, büyük halan mı küçük halan mı... Böyle geçti günlerimiz... On iki yaşına geldik, kurtulamadık bunlardan. Gel halacığım bir öpücük ver, hani teyzene bir kucak yok mu, bir çak yap bakayım eniştene, ablası bak boyu sana yetişti, kalk oğlum kalk da boyunu ölçelim... Ne sıkıcı şeyler yaa...

Boy ölçüşmek nedir mesela? Büyük halam boy ölçüşüyor bizimle senelerdir. Geçen yıl onu geçtik. Oturdu ağladı. "Ay, yavrularım benim! Boyumu geçtiler, maşallah kuzularıma!" diye gözyaşları sel oldu. "Hala senin boyun bir elli beş! Seni geçmekte ne var?" demedik. Teselli ettik. "Kusura bakma hala, uzamış bulunduk," deyip sakinleştirdik. "Hahahahaha laflara bak laflara, tütütütütütü!" diyen halanın tükürükleriyle ıslanıp oturduk bir kenara. Küçük eniştem çak delisi mesela. Sürekli çak ya-

pıyor. Ya enişte tamam, iki yaşındayken hepimizi sıraya diziyordun, çak yaptırıyordun, sırayla çakıyorduk beşliği. Sen de "Of anam of, ne güçlü çocuklar bunlar yauuvvv!" deyip bizi kandırıyordun da artık on iki yaşındayız yani çakmasak mı? Babaannemin "Hani bakayım, karnı acıkmış mı kuzularımın?" diye karnımızı yoklamasını, dedemin durup durup çarpım tablosundan soru sorarak bizimle iletişim kurma çabasını falan saymıyorum. Biz yine iyiyiz de İpek'in durumu daha zor. Tek küçük kız olduğu için saçlarını örüyorlar, saçlarına kurdeleler takıyorlar; örgü elbiselerle, yeleklerle, hırkalarla, çantalarla donatıyorlar kızı. O ise sevmiyor, sevmiyor, sevmiyor. Bu her hâlinden belli ama kırmak istemiyor kimseyi...

Son iki senedir de bütün aile bireylerinin tek derdi bizim cep telefonlarımız. Ne zaman elimize telefon alsak, hep bir ağızdan "AAA, BIRAKIN ŞU TELEFONLARI BE!" diyorlar. Sonra başlıyor cümleler... "Biz sizin için bir araya geldik, siz yüzümüze bile bakmıyorsunuz. Hadi bırakın telefonları da bir şeyler anlatın. Anlatın bakalım, okulda neler oluyor?" falan. Ya sen ne yapacaksın acaba okulda ne olduğunu büyük enişte? Sen ne yapacaksın acaba en yakın arkadaşımın kim olduğunu küçük amcamın karısı küçük yengem? Derslerin nasıl gittiği ne gibi bir işine yarayacak senin halamın kızı? Ne

yapacaksınız bizi? Biz sizin eğlenceniz miyiz acaba? Eğlenecek başka bir şey bulsanız... Sosyal medya olur... İnternet olur... Oyun indirin oyun! Eğlenin kendi hâlinizde. Salın bizi... Ama salmıyorlar. Salmadıkları gibi bir de bir şey bahane edip telefonları topluyorlar!

Koca dede de kıs kıs gülüyor oturduğu yerde. "Yaaaavvv neden aldınız çocukların oyuncaklarını ellerinden?" diyor. Bir kahkaha kopuyor ve sonra bağırarak dedeye açıklama yapıyor aileden birisi.

"Dedeeee oyuncak değil o telefon, telefoooooon!"

"Haaaaaa, ver de nineni arayayım."

"Dedeeee, ninem sizlere ömür oldu ya."

"Haaaa, doğru ya. Asker arkadaşımı arasın söyle de."

"Dede kimse kalmadı."

"Haaaaa, doğru ya... İyi madem oynasın çocuklar, ellemeyin."

"Yok dede yok, iyi bir şey değil o telefon, bıraksınlar."

"Bırakın o telefonu eşek sıpaları! Verin bana telefonları!"

Veee bütün aileden yükselen o ses. "Haaah, bak Koca dede bile bırakın dedi. Bırakın bakayım telefonları, teslim edin dedenize, heeeh şöyleee!"

Böyle kaynıyordu bizim telefonlar arada. Sonra bir saat telefonu geri versinler diye bütün aileyi eğlendiriyorduk acemi bir sirkteki cambazlar gibi...

Neyse ki yeni bebek geldi. Bebek dünyamıza bir güneş gibi doğdu. Bebeği ve annesi Elif ablayla babası Kemal abiyi, herkes kapıda karşıladı. Bebek için yere bir battaniye serdiler, bebeği battaniyenin üzerine yatırdılar. Böylece gösterideki yerimizi bebek aldı. Kımıldamadan yerde yatan kırk günlük bebeği film izler gibi izledi herkes. Çok şükür kurtulduk şaklabanlıktan. Bize ilişen yok. Herkes yerdeki bebeğe bakıyor. Bir ara bebek uyurken gürültü yapıyoruz diye yine topladılar telefonları, Koca dedeye teslim ettiler. Yarım saat uslu uslu oturduk, sonra telefonları alıp yine kaçtık diğer odaya. İnşallah artık bizi çağıran, bize laf atan kimse olmaz derken kapı açıldı.

"Hah, siz burada mıydınız haylazlar? Gelin hadi Koca dedenin pastasını keseceğiz, hadi bırakın telefonları," dedi Elif abla. "Oyundayız, bitsin, geliriz," dedik. "Sonra oynarsınız," diyor. Evcilik mi bu ya? Sonra oynanmıyor öyle telefondaki oyunlar! Girince oynayacaksın oyun bitene kadar. Gitmedik. Sonra

Kemal abi geldi çağırmaya. Sonra halam. Sonra eniştem. Sonra bir başkası. Sonunda söylene söylene kalkıp gittik. **Kabul etmek gerekirse biz çocuklar bir kere çağrıldığımızda asla gitmeyiz, genellikle ısrarı severiz...**

Dedeye üstünde 98 yazan bir yaş pasta yaptırmışlar. Üstüne mumlar dikmişler. Küçücük kırk günlük bebeği de dedenin kucağına vermişler. Fotoğraf çekiyorlardı. "Siz de geçin bakayım dedenizin yanına," dediler bize. Ya biz niye geçiyoruz? Bizim doğum günümüz mü? Bizim mi kırkımız çıkıyor? İki kişi önemli bugün, Koca dedeyle bebek. Bizi niye karıştırıyorsunuz?

Dedik, dedik ama dinletemedik. Dedenin yanında yerlerimizi aldık. Elif abla bir sürü fotoğrafımızı çekti. O yeteri kadar fotoğraf çektiğine emin olana kadar poz verdik. Mumlar kaç kere kendiliğinden söndü, tekrar tekrar yaktılar.

Sonra bir anda bir gürültü başladı. Herkes aynı anda aynı şeyleri söylüyordu.

"Dedeeee dilek dileee dedeee, dilek dileeeee dedeeeee, dilek dile dedeeee, dedeeee, dilek dileeee, dedeeeee dilek dileeee, dedeeeeee, dedeeee dilek dilemeyi unutma dedeeeee, dede dilek dile dilek!"

Korkunç bir uğultuydu ya... Kâbus gibi bir andı. Zaten bizim de kâbusumuz oldu ve her şey bir anda gerçekleşti. Aynı anda dördümüzün de oynadığı oyundan bildirim geldi ve dördümüz de telefonlarımıza baktık. O sırada büyük hala, hani kısa boylu olan, telefonlarımıza baktığımızı fark etti ve bize kızdı.

"AAAAAYYYY! YAPIŞSIN O TELEFON ELİNİZE BE YAPIŞSIN!" diye bağırdı.

Büyük dede, odayı kaplayan "Dilek dile dedee!" sözleri arasında o cümleyi buldu ve tekrar etti.

"Hay, yapışsın o telefon elinize be yapışsın!" dedi ve mumu üfledi. Pastadaki mumun dumanıyla birlikte kahkaha sesleri yükseldi gökyüzüne.

Herkes çok mutluydu. Bebeği pışpışlıyorlar, Koca dedeye sarılıyorlar, birbirlerini öpüyorlardı. Koca dedeye her sarılan bir espri patlatıyor; kahkahalar, gülüşmeler, şakalar, iyi dilekler ve aile saadeti havada uçuşuyordu. Biz de bu mutluluğa eşlik ederek neşenin bir parçası olmayı çok isterdik ancak durumumuz pek müsait değildi.

Birkaç dakika sonra, Koca dedenin doğum günü dileğinin gerçekleştiğini ve telefonların elimize yapıştığını fark ettiğimizde kahkahalar yerini feryat figana bırakacaktı.

TUŞ MUŞ YOK!

Önce şaka yaptığımızı sandılar. Ne yalan söyleyelim, biz de öyle sandık. Birinin soğuk bir şakasıydı bu. Herkes birbirine sen mi yaptın bakışı atıyordu. Sallıyorduk, sallıyorduk, düşmüyordu telefonlar ellerimizden. Tutmuyorduk bile, parmaklarımızla kavramıyorduk ama düşmüyordu pis telefon elimizden... Ne yapacağımızı şaşırdık.

Şaka olduğunu düşündükleri için önce bizi ciddiyete davet ettiler.

"Terbiyesizler! Utanmıyorlar dedeyle dalga geçmeye," dedi birisi.

"Hadi yavrum, bırakın şakayı. Ne sürdünüz elinize, söyleyin," dedi öbürü.

"Sihirbazlık yapıyorlar ablası, sihirbazlık," dedi diğeri.

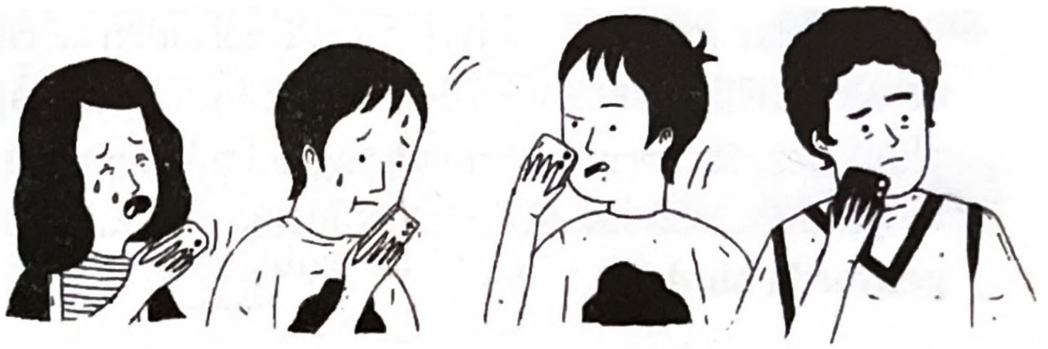
İpek ağlamaya başlayınca, biz de gözlerimiz yuvalarından çıkmış vaziyette birbirimize bakıp yutkununca şaka yapmadığımıza ikna oldular.

Babam "Durun, ben bakayım," dedi. Babam elektronik aletler satılan bir mağazada mağaza müdürü. Herkes teknolojik bir alet alacağı zaman ona sorar. BİLİRKİŞİ olarak o geldi. Hepimizin elini tek tek yokladı. Çözerse babam çözerdi bu işi. Kesin bu telefonların ele yapışma özelliği vardı. Biz dördümüz de bilmeden, yanlışlıkla, kazara, artık neyse, o özelliği açmış olmalıydık. Babam bir tuşa basacak ve özellik kapanacaktı. Başka bir açıklaması yoktu bu işin. Babam ellerimizdeki telefonlara şöyle bir baktı sadece. Elimizden çekmeye çalıştı. Olmadı. Biraz zorladı ama canımız yandı.

"Tuşa baaas, tuşa baaas, kurtar bizi," dedik. Fakat babam:

"Tuş muş yok," dedi.

"Nasıl tuş muş yok yaa, nasıl tuş muş yok! Bir sürü tuş var telefonda, bas birine kapansın yapışkanlık özelliği," dedik ama babam kafasını salladı.

"Valla benim bildiğim öyle bir tuş muş yok."

Alamadı telefonları elimizden. Sonra küçük enişte, "Ben bakayım," dedi. O sanayide çalışıyor, araba tamir dükkânı var. Küçük halam hemen tasdikledi kocasını. "Hah, enişteniz şimdi gösterir maharetini, vida söker gibi alır o telefonları elinizden, hiç merak etmeyin yavrum," dedi bizi de rahatlatmaya çalışarak. Küçük enişte önce kolları sıvadı, sonra yanımıza yaklaştı, evirdi çevirdi, sırtımıza falan vurdu telefonu düşürmek için ama olmadı, olmadı, olmadı.

Büyük amcam, "Yengen bir baksın, hani hanım senin o yağlardan var ya, onlardan sür bakalım. Belki kayganlaşır da çıkar telefonlar," dedi. Yengemiz aromatik yağ delisi. Baş ağrısına ayrı yağ, diş ağrısına ayrı yağ, sırt ağrısına ayrı yağ çıkartır çantasından. Çıkarttı da.

"Bilmem ki hangisi iyi gelir... Hepsinden azıcık azıcık sürelim bakalım," dedi, sürdü. Vıcık vıcık yağ olduk, leş gibi karışık aromatik yağ koktuk. Ama düşmüyordu telefonlar. Bik bik bik bik bik bik! Bildirim geliyordu bir de.

"SESSIZE ALIN ŞUNLARI!" diye bağırdı annem. "Sessize alın, delireceğim şimdiii!"

Olayın ciddiyetinin ilk farkına varan, annemdi. O zamana kadar biz hepimiz bir şekilde o telefonların elimizden düşeceğini, ufak bir itmeyle, kakmayla, kanırtmayla ellerimizden ayrılabileceğini düşünüyorduk. Sessize alıyorduk ama titriyordu, titreşimini kapatsak ışığı yanıp sönüyordu. Her şey oluyordu ama çıkmıyordu telefon, çıkmıyordu. Dördümüz de ağlamaya başladık. Bizim sesimize uyanan kırk günlük bebek de ağlamaya başladı. Sonra Koca dede, "Kulaklarım çınlıyoooooor, biri beni anıyoooor!" diye bağırdı.

Küçük yenge, büyük halaya "Ay, abla sen de öyle demeseydin ya! Elinize yapışsın dedin, yapıştı valla!" dedi ve halam "Olanlara ben sebep oldum!" deyip küt diye bayıldı. O an paniğin başladığı andı. Herkes ayakta ama kimse ne yaptığını bilmiyor, herkes bağırıyor ama kimse kime bağırdığını bilmiyordu. Öyle bir anda, Koca dede "YETEEEER!" diye bağırdı. Herkes Koca dedeye baktı. Mantıklı bir şey

söylemesini bekliyorduk. Ailenin en büyüğü olarak bir şey söyleyecekti ve onun dediğini yapacaktık.

"Benim tansiyon ilacımı gören oldu mu yaaaaavvv?" diye sordu.

"Yoo!" diye bağırdı herkes, "İyi madem!" deyip gözlerini kapattı yeniden Koca dede.

Dede beklediğimiz mantıklı cümleyi söylememişti ama ona yakın bir şey söylemişti yine de.

Annem, "Hay aklınla bin yaşa dedem! Doktora gidelim, doktora. Doktorluk bir şey bu. Hastaneye gidelim," dedi.

Herkes "evet", "evet", "kesinlikle doğru", "hakikaten öyle" diyerek onayladı fikri. Hadi kalkın gidelim, kimler gelsin, arabayı kim kullansın derken, Elif ablam "Durun!" diye bağırdı.

"Durun! Bu özel bir durum. Bu özel durumla ilgilenebilecek hastane bulmamız zor olur. Hastane hastane dolanırız. En iyisi ambulans çağıralım, onlar çocukların dördünü de alır. Biz de arkadan takip ederiz, en uygun hastaneye gideriz," dedi.

Yine "evet, evet", "kesinlikle doğru", "hakikaten öyle" seslerini dinledik.

Babam telefonunu çıkarttı ve masanın üzerine koydu. Eline yapışmasından korktuğu için telefona parmak uçlarıyla dokunuyordu. Herkes telefonuyla arasına şimdiden bir mesafe koymuştu. Tek parmağıyla tuşlayarak 112'yi aradı.

Kimsenin sesi çıkmıyordu o kalabalıkta. Küçücük bebek bile susmuştu.

Babam telefonda şöyle dedi:

"Şey, rahatsız ettim, kusura bakmayın. Çocukların elinden telefon düşmüyor da acaba bir ambulans yönlendirebilir misiniz?"

Telefondaki ses:

"Beyefendi, 112 ciddi bir hat. Sizin telefon şakalarınızla vakit kaybedemeyiz. Şu anda sizin yüzünüzden gerçekten acil yardım bekleyen insanlara ulaşamıyoruz. İyi günler..." derken babam:

"Hayır, hayır, ben ciddiyim. Şaka yapmıyorum, gerçekten alamıyoruz ellerinden telefonu," dedi ama telefondaki görevli, "Öyleyse siz ve çocuklarınız psikolojik destek alın, psikolojik destek için ambulans gönderemeyiz," diyerek telefonu kapattı.

"Görevli haklı," dedi babam. "Kim inanır ki böyle bir şeye?"

Yine "evet, evet", "kesinlikle doğru", "hakikaten öyle" sesleri... Türkçe dersinde bu sene söz sanatlarında kinayeyi öğrenmiştik. Babam hem mecaz anlama hem gerçek anlama gelecek bir cümle kurmuştu. "Çocukların elinden telefon düşmüyor," demişti. Evet elimizden telefon düşmüyordu, sürekli telefonla oynuyorduk, hem de gerçekten telefon elimize yapışmıştı, düşmüyordu! Ama hattın diğer ucundaki görevli bunu nereden bilsin... Bak nasıl işime yarıyordu dersteki bilgiler!

Derdimizi telefonla anlatmamızın imkânsız olduğunu anladık. Mecburen babam, "Hadi, hastaneye gidiyoruz," dedi. İki arabayla yola çıkılmasına karar verildi. Diğerleri evde bizden haber bekleyecekti.

Elimizde telefonlar, robot gibi yürüyerek ve ağlaşarak evden çıktık. Koca dede hâlâ arkamızdan "Bana da tansiyon ilacı yazdırının!" diye bağırıyordu.

HAP MAP YOK!

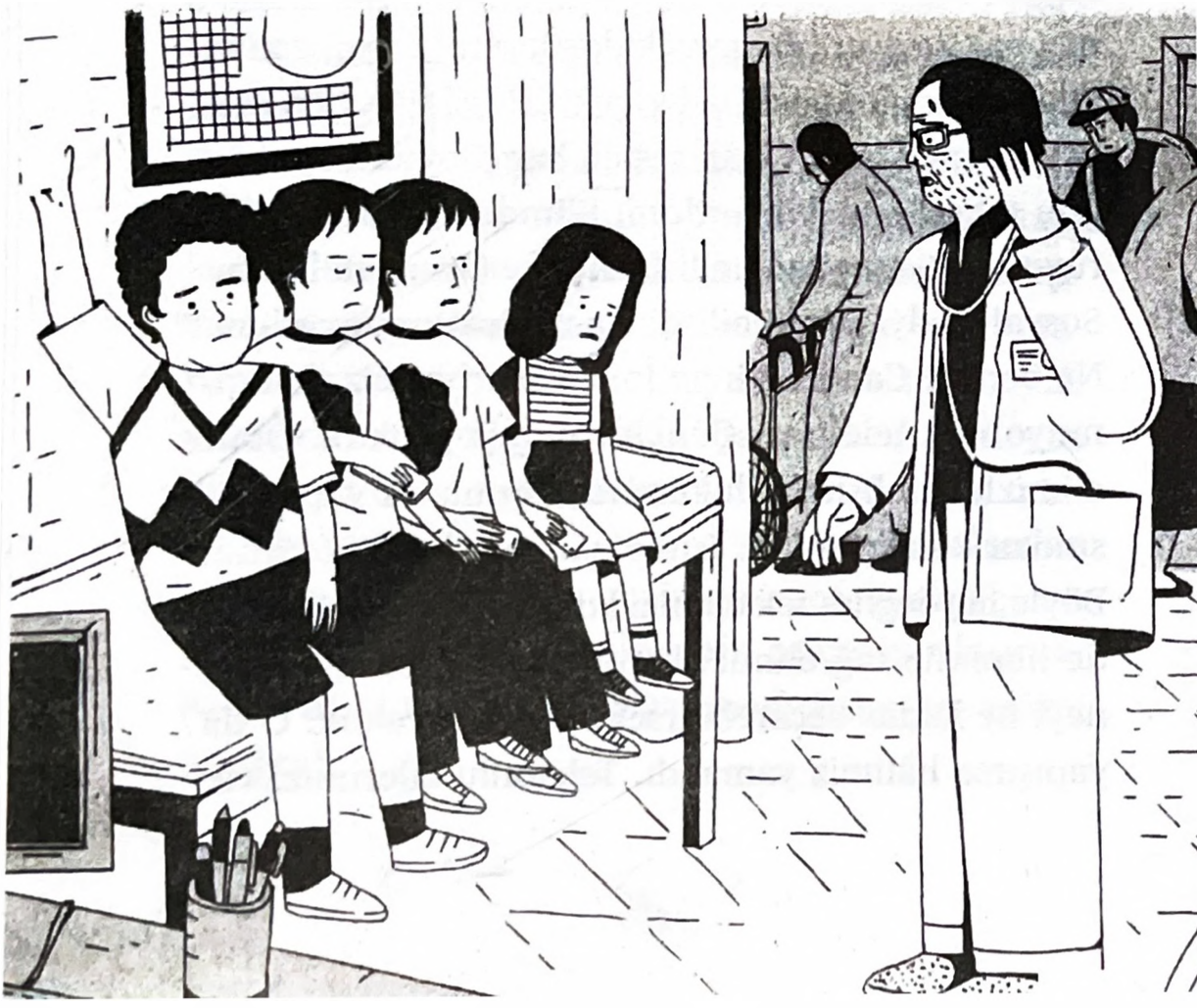
En yakın hastaneye vardığımızda acilden giriş yaptık. E durumumuz acildi bizce. Acilen bu telefonlardan kurtulmamız gerekiyordu. İçerisi gerçekten ana baba günüydü. Hastalar, kolu bacağı kırıklar, öksürenler, aksıranlar, ayılanlar bayılanlar... Herkes koşturuyordu. Sahiden her şey acildi içeride. Herkesin acelesi vardı. Hastalar acilen iyileşmek, doktorlar ve hemşireler hastaları acilen iyileştirip taburcu etmek istiyorlardı. Görevliler boşalan yatakları acilen temizleyip yenilerini hazırlamaya çalışıyorlardı. Kan alan hemşireler acilen kanları laboratuvara götürüyorlardı. Bilgisayardaki abla hızlı hızlı yazı yazıyordu. Her şey bu kadar acilken, bekleyen herkes elindeki telefona bakıyor, hastalar bile telefona bakarak inliyordu. Sedyede yatan hastalardan biri koluna takılı serum torbasının fotoğrafını çekti. Muhtemelen "Arkadaşlar bir geçmiş olsunu-nuzu alırım," yazıp sosyal medyasına koyacaktı fotoğrafı.

Bir başka hasta, "Arkadaşlar şu anda hastanedeyim, merak etmeyin korkulacak bir şey yok, daha iyiyim, sizi gelişmelerden haberdar edeceğim. Hepinizi çok seviyorum, gerçek dostlarım benim, canım takipçilerim!" diyerek video çekti. Birisi tink tink tink oyun oynuyordu. Çıkan sesten hangi oyunu oynadığını tahmin edebiliyordum. Elimde telefonum duruyordu. Şarjı yüzde elli falandı... Oynayabilirdim. Sosyal medyaya girebilirdim ama dokunmuyordum. Ne ben ne Can ne Ali ne İpek... Hiçbirimiz dokunmuyorduk telefona. Çünkü zaten yapışıktık. Öbür elimizle yanlışlıkla dokunursak onun da yapışmasından korkuyorduk. İşte o zaman olanlar olurdu. Böyle hiç değilse tek elimizi kullanabiliyorduk. Hem de hepimiz sağ elimizi kaptırmıştık. Sol elle artık neyi ne kadar becerebilirsek idare edecektik. O da yapışırsa hâlimiz yamandı. Telefonlu ellerimizi vü-

cudumuza değdirmemeye çalışarak bekliyorduk. Bir saatten fazla oturduk bekleme salonunda. Sonunda doktorun odasına girebildik.

Acildeki doktor odası küçücüktü. Biz, elinde telefon tutan dört çocuk ve yanlarında iki yetişkin olarak oldukça kalabalıktık. Doktor şaşkınlıkla baktı. Kaç hasta doktor odasına altı kişi girer ki? Biz zaten elimizde telefonla doktorun karşısında dikildiğimiz için oldukça LAUBALİ bir görüntü sergiliyorduk. Yani sonuçta adı üstünde, bu bir cep telefonuydu, kullanmadığımız zamanlarda cebimizde durması gerekiyordu. Elimizde duracak olsa adı el telefonu olurdu.

Bu yüzden başkalarının yanında elde telefonla dolaşmak hoş değildi. Ama biz ne yapalım? Telefonu cebimize koymamız için elimizi de cebimize sokmamız gerekiyordu ki büyüklerin yanında ellerimizi cebimize sokarak durmak da çok nazik bir hareket değildir. Her ikisini de yapamıyorduk. Doktor anlamaya çalışarak kapıda dikilen kalabalığa bakıyordu. Sonuçta çok kalabalıktık ve hiçbirimiz hasta görünmüyorduk.

"Hasta kim?" diye sordu, gerçekten merak ederek.

"Hasta kim?"

"Hasta yok."

"Nerede hasta?"

"Yok."

"Kim yok?"

"Hasta."

"Nerede peki, neden getirmediniz?"

"Hasta hiç yok, hiç olmadı. Hastamız yok bizim."

"Eee, niye geldiniz madem?"

"Çocuklar ellerinden telefonu düşürmüyorlar da ondan geldik biz."

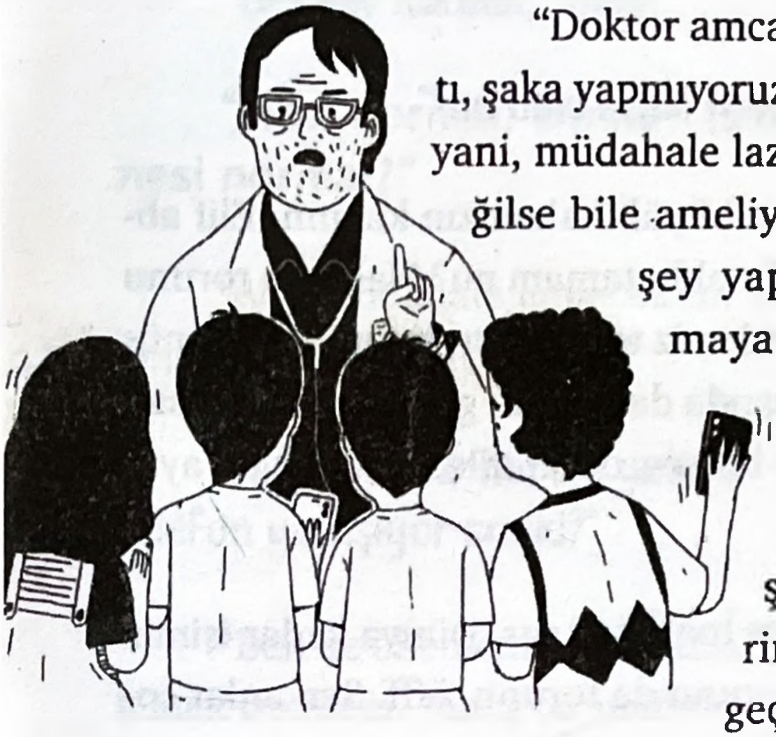
"Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Ne? Telefonu ellerinden düşürmüyorlar diye acile mi geldiniz? Bakın dışarıda gerçekten hasta olan, durumu ciddi olan, acilen tedavi bekleyen hastalarımız var. Lütfen benim vaktimi böyle bir şeyle almayın, çok rica ederim."

Yine aynı şey olmuştu. Doktor, babamın telefonla çok oynadığımız için bizi hastaneye getirdiğini düşünmüştü. Babamın bunu başka cümlelerle anlatması gerekiyordu ama babam da gerçek neyse onu söylüyordu işte.

"Doktor bey öyle değil. Yani bizim çocuklar gerçekten ellerinden telefonu düşürmüyor. Yani yapıştılar telefona. Biz düşündük de belki hap map, iğne miğne..."

"Bende bunun için hap map yok. Burası acil. Acilde, durumu acil olan hastalara bakılır. Çok rica ederim, lütfen dışarıya çıkın, hap map yok! Acil hasta alalım lütfen, acil hasta alalıım!" diye dövünüyordu doktor. Gerçekten çok yorgun ve uykusuz görünüyordu. Doktora kendimizi doğru anlatmamız lazımdı.

Doktorun önüne atladım. Elimi sallamaya başladım. Salladım, salladım, salladım. Tutmuyordum telefonu, parmaklarım açıktı ama telefon yere düşmüyordu. Bana inanmasa da yer çekimi kanununa falan inanması lazımdı. Al bak, düşmüyor, düşmüyor.

"Doktor amca gerçekten yapıştı, şaka yapmıyoruz. Tıbbi bir durum yani, müdahale lazım. Hap map değilse bile ameliyat mameliyat bir şey yap," dedim, ağlamaya başladım. Doktor durumun şaka olmadığını anladı. Hemen şak şak şak ellerine lastik eldiven geçirdi.

"Gelin bakayım buraya," dedi.

PITI PITI gittik doktor beyin yanına. Evirdi çevirdi. Yakın gözlüğünü takıp tekrar baktı. Hepimizin elini tek tek inceledi. Her seferinde "İlginç, enteresan, çok tuhaf, ilgiiiinç, tuhaaaf, enteresaaaan..." dedi.

"Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç saat önce," dedik hepimiz birden.

"Tek tek konuşun. Nasıl oldu? Kızım, sen anlat. Adın ne?"

"İpek."

"İpek sen anlat. Nasıl oldu bu?"

"Şimdi bizim büyük halamızın kızının, Elif ablamın yani, çocuğu oldu tamam mı? Halamın torunu olunca da Koca dedemiz torununun torununu görmüş olunca, aynı zamanda da doğum günü onun, doksan sekiz mi ne, öyle bir şey, onun dilediği dilekler, aynı zamanda da..."

"Tam sen sus İpek, sen sus. Dünya kadar işimiz var, torununun torunu da torunu, öfff. Sen anlat çocuk, ne oldu?"

"Dede Yapışsın o telefonlar ellerinize!' dedi mumu üflerken, telefonlar da elimize yapıştı."

"Öyle şey olur mu yahu, dalga mı geçiyorsunuz benimle? Ne bu, kamera şakası falan mı? Hemşiree, hemşireeee..."

"Vallahi de öyle oldu doktor amca, billahi de öyle oldu. Neden yalan söyleyelim biz sana? Ne olur kurtar bizi! Bak, düşmüyor elimizden telefonlar. Şaka da yapmıyoruz, yalan da söylemiyoruz. Çok zor durumdayız. Yardım et bize."

Doktor hepimizi sedyeye oturttu. Ateşimize baktı, boğazımıza baktı, ciğerlerimizi dinledi.

"Her şey normal," dedi.

"Nesi normal, elimize telefon yapıştı da nesi normal?"

"Acil müdahale edilecek bir durum yok. Yarın gelin, poliklinik bir baksın."

"Nasıl acil bir durum yok ya? Kaç kişinin eline telefon yapışıyor sanki?"

"Ben de bilemedim çocuklar. Yanlış bir şey söylemek istemem. Yanlış bir müdahalede bulunmak da istemem. Röntgen çekilmesi lazım. O da bu saatte kapalı. Üstelik günlerden pazar. Siz iyisi mi yarın sabah erkenden gelin, poliklinikte bir baktırın," dedi doktor.

"Hangi bölüme gelelim, cep telefonu yapışıklıklarına kim bakar doktor bey?" diye sordu babam.

Doktor düşündü taşındı:

"Daha önce böyle bir vaka görmediğim için bilemeyeceğim beyefendi," dedi ve dışarıya "sıradaki" diye seslendi. İçeriye giren çocuğun kolu kırılmıştı, belliydi kırık olduğu. Acı içinde kıvranıyordu çocuk. Onun durumu bizden daha acildi, haklıydı doktor. Mecburen TIPIŞ TIPIŞ babaannemin evine döndük.

Oysa bu işten hastaneye giderek kurtulacağımıza o kadar emindim ki... Bir keresinde dişim ağrıdığında dişçiye gitmiştik. Dişçi çürük dişimi canımı hiç acıtmadan çekmişti. Diş ağrım anında kesilmişti. Yine öyle olacağını düşünmüştüm. Doktor telefonları elimizden alıp bizi eve gönderecekti ama öyle olmamıştı. **İlk kez biri telefonu elimden çekip aldığı için değil, almadığı için üzülüyordum.**

Kapıdan içeriye girince "Eee..." dedi bütün sülale. Bayılıyorlardı böyle koro hâlinde konuşmaya.

"EEEEEE?"

"Eeeesi meeeesi yok, yarın röntgen çekecekler. Bugünlük bir şey yapmadılar. Yarını bekleyeceğiz," dedi babam.

"Hap map vermediler mi yahu?" diye sordu büyük enişte.

"YOK, HAP MAP YOK," dedik.

"Tansiyon ilacı da mı yok?" diye sordu Koca dede. Biz burada telefon çocuk olmuşuz, dermansız dertlere düşmüşüz, dede hâlâ tansiyon ilacı derdinde! Zaten onun dileği yüzünden bu hâldeydik hepimiz... Asıl bize lazımdı tansiyon ilacı!

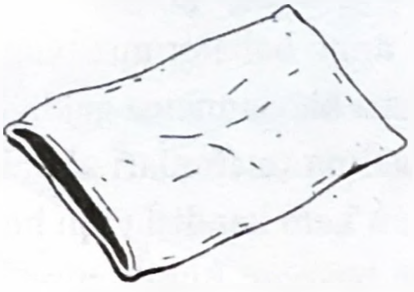
O gece ellerine telefon yapışan biz dört kuzenin babaannemin evinde kalmasına karar verildi. "Dördünü ayırmayalım, bir şey olursa ayrı ayrı haberleşmek zor olur," dediler. Babaannem, "Ben onlara bakarım, acil bir şey olursa sizi ararız. Yarın sabah erkenden uyandırırım. Gelin alın çocukları, tam teşekküllü bir hastaneye götürün. **Şimdi hepiniz gidin, sabah ola hayrola**," dedi. Herkes gitti. Biz kaldık. Biz ve telefonlarımız. Anne babalarımız giderken bize ilk defa "Telefonla çok oynamayın, kızdırmayın dedenizi, babaannenizi," demediler. Sarıldık, ağlaştık, vedalaştık. Çaresiz derdimizle başbaşa kaldık... Hepimizin aklında aynı soru vardı: Neden gelmişti bu felaket başımıza, neden?

Babaannem, dedem, Koca dedemiz ve dört telefon çocuk; salonda kara kara düşünüyorduk. Her şeyin sebebi olan Koca dede içeride, yine kanepede uyukluyordu. Telefonlar elimizdeydi, durmadan bildirim geliyordu ama korkumuzdan dokunamıyorduk. Kim bilir neler olmuştu? Kim bilir kimler hangi videoları yüklemişti? Hangi grupta neler yazışılıyordu da kaçırıyorduk? Hangi oyunda kim bilir kim kaç puan alıyordu? Eskiden hiçbir şeyi kaçırmazdım. Mesajlara anında cevap verirdim. Videoları ilk izleyen olmak, paylaşılan fotoğrafları ilk beğenen, onlara ilk yorum yapan olmak için yarışırdım. Şimdi sinir oluyordum telefonumdaki bildirimlere. Gelmesin istiyordum.

Kimse hiçbir şey paylaşmasın ve yazmasın! En azından biz normale dönene kadar... Sıkıcı dakikaların sonunda bari televizyon izleyelim dedik. Kendimizi teknolojik aletler olmadan eğleyemiyorduk. Can kumandayı aldı. Bir film açtı. O sırada televizyonun sesi aniden açıldı ve Koca dede uyandı. **"Kapatın o televizyonu be, yapıştı kumanda elinize!"** dediği anda kumandayı fırlattığımız gibi kendimizi attık öbür odaya. Şansımızı zorlamamalıydık daha fazla...

UYKU MUYKU YOK!

Babaannem bizim için misafir odasına iki kanepe açtı, bir de yer yatağı yaptı. İkizleri bir kanepeye, İpek'i diğer kanepeye yatırdı. Bana da yer yatağı düştü. Yanımıza pijama falan almamıştık. Sonuçta buraya yatmaya değil, doğum gününe gelmiştik. Hepimize dedemin pijamalarından, kendi pijamalarından bir şeyler verdi. "Giyinin," dedi. Giyinin mi? Düğmeleri açabilsek giyinirdik ama daha düğmeleri bile açamıyorduk. Telefon yüzünden giyinemiyorduk ki! Mecburen dedem ve babaannem giyinmemize yardım ettiler. Tıpkı bebekliğimizdeki gibi... Üstümüzde bize bol ve uzun gelen emanet pijamalar, ellerimizde birer telefon ve ağlamaklı suratlarla babaannemin misafir odasında somurtuyorduk.

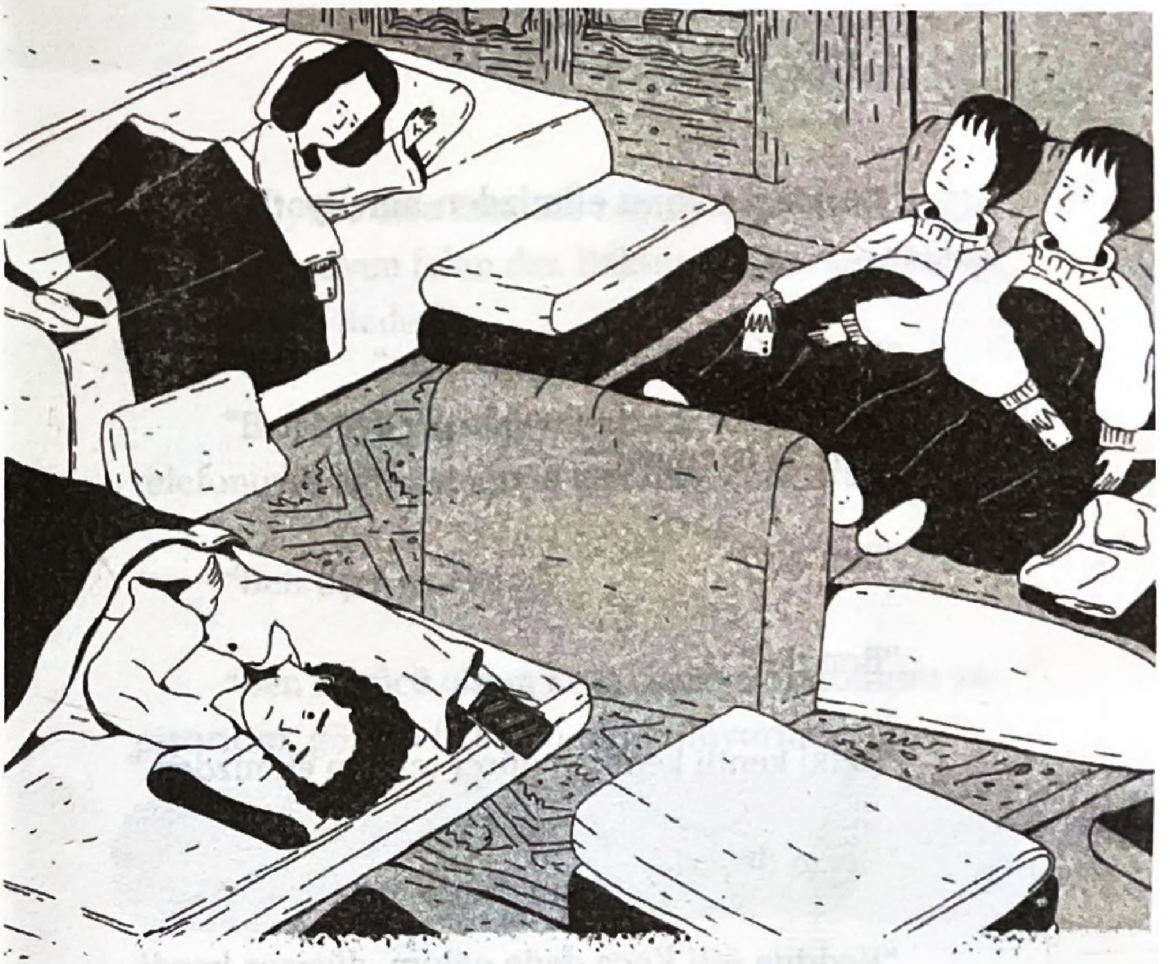

"Hadi bakalım, hadi üzülmeyin artık. **Gün doğmadan neler doğar çocuklar**. Sabah ola hayrola. İnşallah yarın doktorlar şifa bulur derdinize," dedi babaannem. Üstümüze ince birer battaniye örtüp gitti.

Ne kadar rahattı yaa! Ne kadar kolaydı böyle söylemesi. Senin eline telefon yapışmadı tabii babaanne! Biz ne yapacaktık bu hâlde acaba? Karanlıkta derin düşünceler içinde yatıyorduk. Eskiden beri sık sık babaanneme uyumaya gelirdik dört kuzen. Normalde geceleri anne babalarımız telefonları elimizden alıyordu. Ama babaanneme geldiğimiz akşamlar, babaannemin aklına telefonları almak gelmiyordu. Kadıncağız zaten hem kendisi yaşlı hem de dedeme ve Koca dedeye bakıyor. Bütün gün evle ve evdekilerle uğraşır, bir de biz geldik diye yemekler pişirip bizi mutlu etmeye çalışırdı. Biz de onu üzmemek için erkenden yatağa yatıyormuş gibi yapar, bütün gece sessizce konuşur, telefonla oynar, KIKIR KIKIR gülüşürdük. Hatta bir keresinde telefon şakası yapmış, babaannemin ev telefonunu çaldırıp çaldırıp kapatmıştık. Deli gibi eğlendiğimiz bir akşamdı. Bir de arada koridora çıkıp "Kim arıyor ya bu saatte, uykumuzdan uyandık," demiştik. Ne fenaydık biz yaa! O zaman çok eğlenceli gelmişti oysa. Şimdi yine aynı odadaydık. Ama kimsenin şaka yapacak, gülecek, kıkırdayacak hâli yoktu. Hepimiz derin düşüncelere dalmıştık.

Yatağa yattıktan beş on dakika sonra İpek fısıldadı:

"Pişt, Berk! Berk, uyudun mu?"

"Hayır."

"Can sen uyudun mu?"

"I ıhhh."

"Ali?"

"Uyumadım."

"Ya hiç çıkmazsa telefon elimizden?"

"Çıkar yaa, bir şekilde çıkartırlar. Tıpta çareler tükenmez. Bizim telefonumuzu da bir şekilde çıkartırlar."

"Bence telefonu elimizden ameliyatla ayıracaklar."

"Ben ameliyat olmak istemem."

"Ben de istemem."

"Ben de."

"Ben de."

"Belki kendi kendine düşer telefon elimizden."

"Bekle düşer!"

"Beddua etti Koca dede oğlum, düşmez kendiliğinden."

"Bir dilek dile dedik, beddua etti yaa."

"Bilerek mi etti sanki oğlum? Yaşlı adam, ne dediğini bilmiyor."

"Bilerek veya bilmeyerek, sonuçta dedi ve oldu."

"Bir şey diyeceğim, büyücü olmasın büyük dede?"

"Bozsun o zaman yaptığı gibi, ayırsın telefonları elimizden."

"Büyücü olsa kendine büyü yapar kızım, sağlığıma kavuşayım falan der. Baksanıza, her şeyi karıştırıyor Koca dede."

"Ben büyü yapabiliyor olsam, küçük torunların telefonuyla uğraşacağıma kendime çare ararım."

"Ben uçar giderim."

"Ben büyücü olsam Koca dedeye bastonunu yapıştırırım, görsün bakalım nasıl oluyormuş."

"Bık bık bık bık! Hep b'yle başlıyorsunuz cümlelere. Sinirim bozuldu, yeni harfe geçin."

"Canımız sıkkın, oyunun sırası değil! Telefon yapıştı elimize yaa, telefon yapıştı elimize!"

"Çok acayip yaa, yapışsın dedi yapıştı valla."

"Dede bedduayı bilgisayar oyunu oynarken yapsaydı o zaman hâlimiz dumandı. Oturduğumuz yerden kalkamazdık."

"Eheheheh! Yalnız telefonlar hep elimizde. Kimse uyurken telefonu elimizden almadı."

"Fena olmadı aslında haa... Sabaha kadar oyun oynamamız yok mu?"

"Girelim mi oyuna?"

"Hayır, sakın. Öbür elimiz de yapışırsa telefona, o zaman görürüz günümüzü."

"Işığını kapat sen de şu telefonun be! Yandıkça canım oynamak istiyor."

"İstemeden oluyor ya, bildirim gelince kendiliğinden yanıyor."

"J harfinde tıkandım. Pas. Devam ettiremeyeceğim. Yatın uyuyun hadi. Kollarınızı yana doğru tutun. Yanlışlıkla kulağınıza falan götürürseniz, kulağınıza yapışırsa o zaman olan olur."

"Eee, biz yan yana yatıyoruz. Ali'yle birbirimize yapışırsak ne olacak?"

"Yapışık ikiz olursunuz."

"Çok mu komik?

"Bence komik."

"Of, susun hadi. Yapışmayın. Kimse birbirine yapışmasın, kimse hiçbir yere yapışmasın. Yatın uyuyun. Dede duyacak sesimizi şimdi. Yapışın yatağa diyecek, kalacağız burada sonsuza kadar."

"Abartma be."

"Hee, abartma, şu hâlimize bak."

"Hııı..."

"Çoook."

"Hıııı..."

Hı, çok, hı, çok derken üçü de uyudular. Benim gözüme UYKU MUYKU girmedi. Düşündüm, saatlerce düşündüm. Sabaha kadar döndüm durdum yer yatağında.

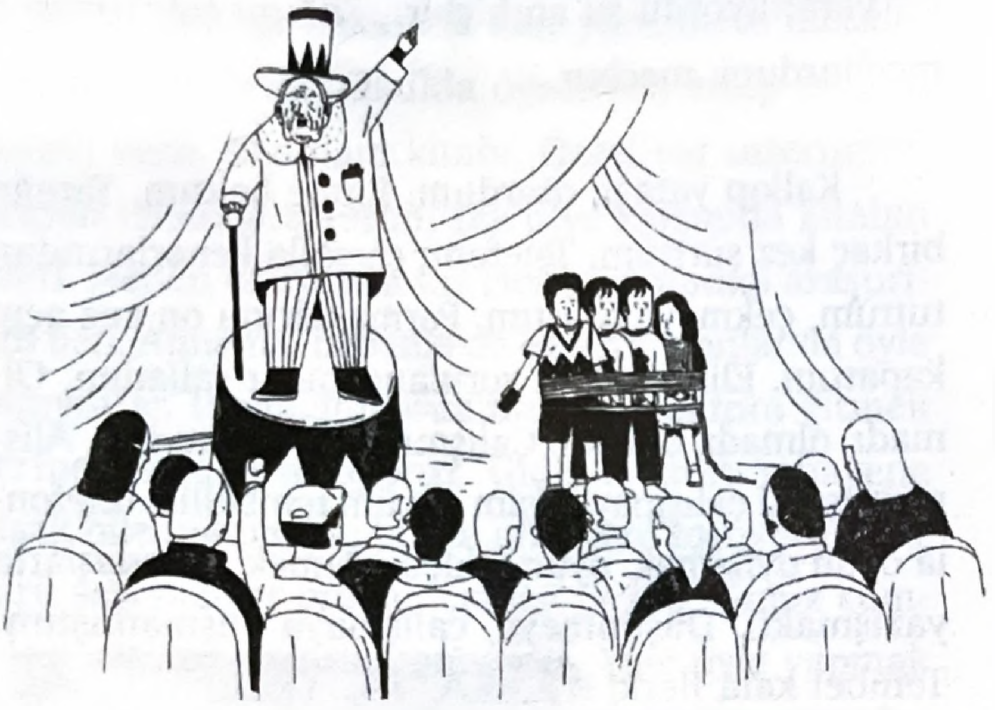
Bu başımıza gelen, olağanüstü bir şeydi. Bazen olağanüstü şeyler olur. Olağanüstü şeyler olduğunda olağanüstü bir şeymiş gibi davranılır. Bizimkiler, başımıza gelen şey çok sıradanmış gibi davranıyorlardı. Biz de öyle. Sabah ola hayrola deyip yatırdılar bizi. Sabah kalkınca telefonların elimizden kendiliğinden ayrılacağına inanıp yattık biz de. Ama ya düşmezse? Ya doktorlar telefonları çıkaramazsa? O zaman ne yapacaktık? Olağanüstü bir olay gibi davranacaktık. Olağanüstü durumlarda nasıl davranılır? Ne bileyim ben nasıl davranılır! Hemen internete bakmam lazımdı. Alışmıştım, her sorunun cevabına internetten bakarım ben. Çarpım tablosunu bile telefona sorarım, ezberlemem. Telefonda oyun oynarken bile oyunun

nasıl kazanıldığı hakkında fikir yürütmem mesela, internete sorarım. Okulda öğretmen kitap okuma görevi verir, okumam kitabı. Özeti var internette, hemen telefona sorarım, şak diye karşımda kitabın özeti. Neden okuyayım ki? Her şeyi oradan araştırırım ben. Annemle babama da öğrettim, onlar da öyle yapıyorlar. Hastalanıyoruz mesela, doktora gitmek yerine telefona soruyoruz. Gidip doktora muayene olsak bile inanmayıp bir de internete soruyoruz. Bir sürü şey yazıyor orada, içinden beğendiğimiz cümleleri seçiyor, onlara inanıyoruz. Yine öyle yapmak istiyordum ama işte, telefona dokunmaktan korktuğum için soramıyordum. Telefonu açıp "Elime telefon yapıştı", "Elime telefon yapışan dayı videosu", "Ele yapışan telefon nasıl ayrılır" falan diye arama yapmak istiyordum. Bunları bulamazsam "Olağanüstü durumlarda ne yapmalıyım" yazardım hiç değilse. Dokunmaktan korkuyordum. Yapmamalıydım. Telefonun kenarına dokunmuştuk, sessize almıştık telefonları ama ana ekrana dokunanımız olmamıştı henüz. Babam dokundu, enişte ve yenge de dokundu, doktor da dokundu, onlara bir şey olmadı ama Koca dede dileğini onlar için değil, bizim için dilemişti. Dokunmamalıydım, asla yapmamalıydım bunu. Mecbur kafamı çalıştıracaktım. **Hiç sevmem kafamı çalıştırmayı.** Kolay yollara, kestirmelere, özetlere, pratik bilgilere, kopyaya, üç kâğıda bayılırım ama

işe yaramıyordu şu an hiçbiri. Kafamı çalıştırmaya mecburdum, mecbur...

Kalkıp yatağa oturdum. Elime baktım. Yatağa birkaç kez sürttüm. Telefonu çarşafla kenarlarından tuttum, çekmeye çalıştım. Parmaklarımı on kez açıp kapattım. Elimi kolum yorulana kadar salladım. Olmadı, olmadı, olmadı. Çalışmıyordu kafam işte. Alışmamıştı ki çalışmaya. İşim gücüm tembellik, telefonla oyun oynamak, oyun, video izlemek, arkadaşlarla yazışmaktı. Düşünmeye, çalışmaya alışmamıştım. Tembel kafa Berk! AL SANA TELEFON, AL, DOY TELEFONA. Ağladım. Sabaha kadar ağladım. Günün ilk ışıklarıyla içimi çeke çeke uyuyakalmışım...

Uyumadan önce eskiden izlediğim olağanüstü videoları hatırlamaya çalışmıştım. Mesela Kafasız Tavuk Mike diye bir video izlemiştim. 1940'larda mı ne, bir çiftlikte kafasız bir tavuk var; hayvan, kafası olmadan da yaşayabiliyor. Hem de on sekiz ay mı ne yaşıyor... Çiftliğin sahipleri kafasız tavuğu bir sirkte oynatmaya başlıyor ve çok para kazanıyorlar. Altın yumurtlayan tavuk gibi bir şey oluyor kafasız tavuk onlar için. Turneye çıkıyorlar falan... Annemle babam, "Şu videoları izleyip durma, sonra bilinçaltına işliyor, rüyalarına giriyor," diyorlardı da inanmıyordum. Hakikaten öyleymiş. Rüyamda Koca dede bizi sirkte oynatıyordu!

Şehir şehir, ülke ülke dolaşıyorduk. Daha etkili olsun diye dördümüzü birbirimize bağlamıştı. Koca dede sahneye çıkıyordu. "Baylar bayanlar... Şimdi size ibretlik bir gösteri... Ellerindeki cep telefonunu bırakmadıkları için perişan olan çocuklar sahnedeeee! İşte, telefona yapışık çocuklaaaar! Ne yaparsanız yapın telefonu bırakamıyorlaaar!" diye bağırıyordu keyifle. Alkışlıyorlardı bizi. Şaşırıyorlardı. Önce kahkahayla gülüyorlardı bize. Sonra yuh çekiyorlardı. "Yazıklar olsun!", "Utanın kendinizden!" diye bağırıyor ve sonunda yumurta atıyordu bize seyirciler. Üstümüz başımız yumurta içinde ayrılıyorduk sahneden....

İDMAN MİDMAN YOK!

Sabah herkesten önce uyandım. Gözümü açtım. Kan ter içinde kalmışım. Üstüme başıma baktım, yumurta falan yoktu. Bir umutla elime baktım. Belki kendiliğinden düşmüştür dedim ama yok, öyle çivilenmiş gibi duruyordu telefon elimde. Rüyanın gerçek olmadığına mı sevineyim, telefonun çıkmadığına mı üzüleyim? Diğerlerine baktım. Onlar da ellerinde telefon, ağızları açık uyuyorlardı. Çok komik görünüyorlardı çok. Ama gülünecek bir yanımız yoktu. Odadan çıkıp mutfağa gittim. Babaannemle dedem sessiz sessiz konuşuyorlardı.

"Sence babam bunadı mı Ramazan? Alzheimer mı oldu acaba? Beni tanımadı bugün. Günaydın baba dedim, 'Günaydın hemşire kızım, tansiyon ilacı var mı sende,' dedi bana."

"Hiç sorma hanım, hiç sorma. Ben de az önce gittim yanına. Bütün çekmeceyi dökmüş önüne. Ne

kadar eşyası varsa hepsini indirmiş dolaptan. Kıyafetlerinin ceplerini karıştırıyordu. 'Ne arıyorsun baba?' dedim. 'Altınlarımı,' dedi, tersledi beni."

"Altını falan yok ki garibanın, vah başımıza gelenler! Demek ki bunadı. Çok dikkat etmemiz lazım artık Ramazan, çok dikkat etmemiz lazım. Alzheimer hastaları çıkıp gidiyorlar evden, kayboluyorlar."

Dayanamadım, lafa girdim.

"Bence dün yaptığı şey, zaten bunadığının işaretiydi. Dilek dileyeceği yerde beddua etti bize. Baksanıza hâlimize!"

"Aaa, kalktın mı yavrum? Gel buraya gel, öyle denmez dedeye, o bizim büyüğümüz. Hani, düşmedi mi telefon elinizden? Vallahi düşmemiş. Doktora gideceksiniz. Hadi, öbürlerini de uyandır, tuvaletinizi yapın, elinizi yüzünüzü yıkayın, kahvaltıya gelin. Ramazan sen de babamı al gel kahvaltıya, mutfağın yolunu bile bulamaz o şimdi. Of, şu başımıza gelene bak Ya Rabbim!"

Ne vardı acaba başınıza gelen ya! Doksan sekiz yaşındaki dede bir şeyleri karıştırıyor diye üzülüyor! Üzüleceksen bize üzül. Ömrümüzün baharında elimize telefon yapışmış, çaresiz dertlere düşmüşüz, üzüleceksen bize üzül!

Gidip çocukları uyandırdım. Sonra da tuvalete girdim. Bu kadar mı zor olur her şey? Affedersiniz ama tuvaletimi yapabilmek için pijamamın düğmesini çözmem gerekiyordu, bunu bile iki elimle yapıyormuşum, hiç farkında değildim. Sonra kendimi temizlemem gerekiyordu, tek elle onu da yapamadım. Her yeri batırdım. Elimi sabunlarken iki elime ihtiyacım vardı. Elimi, parmaklarımı oynatarak sabunladım. Yüzümü yıkamam gerekiyordu ve onu da hep iki elimle yapıyordum. Tek elimle yüzümü bile yıkayamıyordum. Gerçekten **bir elin nesi var, iki elin sesi var** diye boşuna dememişler. Banyoda her yer su oldu. Temizleyemedim çünkü Can kapıya vurup duruyordu.

"Hadisene oğlum, bir saattir tuvalettesin. Hepimiz sıkıştık, seni bekliyoruz."

"Keyfimden mi geç çıktım, girince anlarsın."

"OFFF, HER YERİ BATIRMIŞSIN!"

Herkesin elini yüzünü yıkaması neredeyse yarım saatimizi aldı. Mutfağa gittiğimizde Ramazan dedem, babaannem ve Koca dedeyi masada bizi beklerken bulduk. Koca dede çok yaşlı olduğu için elleri titriyor ve yemeklerini önüne döküyordu. Bu yüzden babaannem üstü kirlenmesin diye ona bir önlük takıyordu. Çayını da biberona benzeyen bir sulukla

veriyorlardı Koca dedenin. Koca dedeyi önlüğü ve suluğuyla görünce güldük.

İpek bizi dürttü.

"Gülüp durmayın dedeye. Şimdi bir beddua eder, yapışırsınız masaya."

"Tamam be, korkutup durma bizi! Komik görünmüyor mu ama?"

"Fotoğrafını çekelim mi, sayfasına koyarız. Acayip beğeni alır var ya, rekor kırarız."

"Hehehe! İyi fikir ama arka kameram çalışmıyor."

Ağlanacak hâlimize gülerek masaya oturduk. Kurt gibi acıkmıştık. Dün o telaş ve korkuyla akşam yemeğini unutmuştuk. Babaannem de maşallah patates kızartmış, menemen yapmış, kuymak da var, sıcak ekmek de. Of, of, of! Ne güzel yerdik şimdi. Çatalı elimize almak için sağ ellerimizi uzattık ama kalakaldık. Sağ ellerimizde telefon tutuyorduk, çatal tutamazdık. Sol ellerimizle almayı denedik. Ama hiçbirimiz beceremedik. Beş saniyede kahvaltı masası savaş alanına döndü; üstümüz başımız çay, domates, peynir, öffff!

Babaannem, "Durun yavrum durun, ben şimdi hallederim," dedi ve çekmeceden dört önlük çıkarıp boyunlarımıza taktı. "Koca dedenize önlük alırken yedekli almıştım," dedi. Dört suluğa da çay doldurup verdi. Böylece hepimiz Koca dede olduk. Daha iki dakika önce dedeye gülüyorduk, şimdi hâlimiz ondan beter olmuştu.

Koca dede bir anda bize bakıp "**Oyy, Koca dedelerinin Koca bebekleri!**" dedi.

Birbirimize fısıldadık.

"Al, güldük başımıza geldi."

"Koca dedenin gazabına uğradık resmen."

"Koca dededen uzak duralım. Kızdırmayalım."

"Aynen kanka, yiyin hızlıca, kalkalım."

Hızlıca kahvaltı edip kalkacaktık. Fakat benim alarmım çaldı. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Telefon sessizdeydi ama alarmı kurmuştum bir gün önce. Alarm, telefon sessizdeyken de çalıyordu. Elim ötüyordu resmen. Elim ciyak ciyak ötüyordu. Elimi cebime soktum, elimin üstüne oturdum, elimi minderin altına soktum, yok susmuyordu. Telefona dokunamıyordum. Çatalla dokunduk ama parmakla dokunmamız gerekiyordu. Babaannem bir şeylere basmaya çalışıyordu ama gözleri görmüyordu. Kapatmam lazımdı alarmı. Mecburen bastım tuşa. "Yapışırsa yapışsın be, yapışırsa yapışsın!" dedim. Kapattım alarmı. Korktuğum olmadı, ikinci bir yapışma hadisesi gerçekleşmedi çok şükür. Ama sırtımdan ter aktı ter!

Bugün idmanım vardı. Futbol oynuyorum. Kaleciyim. Hem de kaptanım. Bugüne kadar hiç idman kaçırmadım. Telaştan bugünkü idmanı unutmuşum. Alarmı idmandan iki saat önceye kurarım ki rahat

rahat hazırlanabileyim. Ama hâlâ babaannemdeydim. Eve gidip giyinmem ve ekipmanlarımı almam gerekiyordu. Haa, bir de şu telefonu elimden çıkartmalıydım. Bununla oynayamazdım.

Babamla amcam kapıdan içeri girdiler. Hemen babamın üstüne atladım.

"Babaaaa idmana yetişmem lazım! Şu telefonu bir an önce çıkarttıralım, hadi iki saatim var. Yetişmez. İki saatte ancak hastaneye gideriz. Daha eve gidip eşyalarımı almam lazım. Ama elim eldivene girmez ki. Baba şöyle yapalım. Bak hemen hayır deme, dinle beni. Baba gidelim, bana 12 numara kaleci eldiveni alalım. Ben normalde 8 numara giyiyorum. 12 alırsak telefonla sığar elim, sorun olmaz. İdmandan sonra gideriz hastaneye, tamam mı baba, idmanı kaçıramam. Şortum yok, kramponlarım evde. Annem onları halı sahaya getirsin, soyunma odasında hızlıca giyinirim ama önce..."

Babam beni susturdu.

"Berk yeter! Idman midman yok."

"Nasıl idman midman yok ya, nasıl idman midman yok baba? Baba ben kaptanım, baba benim gitmem lazım. Babaaaa asla olmaz babaaa!"

"Doktora gideceğiz. Eline kalıp sabun gibi telefon yapışık, sen hâlâ idman derdindesin. Hadi çıkın, binin arabaya. İşinin ehli bir doktor bulduk, randevu aldık, doktora gidiyoruz. Biz işi gücü bıraktık, sizin derdinize düştük, sen idman diyorsun. Tek kelime etme, vallahi götürmem doktora kalırsın öyle, elinde telefonla yaşlanır gidersin!"

"AMA BABA..."

"Aması maması yok Berk! Çıkın dışarı, binin arabaya."

Tam evden çıkarken Koca dede, "Ramazaaan! Gel buraya!" dedi bana. Ramazan mı? Adımı karıştırmıştı dede.

"Koca dedeeee, Ramazan, dedemin adı. Ben Berk'im Berk."

"Berk Merk anlamam ben. Eğil kulağına bir şey söyleyeceğim."

Ne oldu ya, ne yapmıştım yine? Genelde ben yanlış bir şey yaptığımda bizimkiler bana "Gel bak, kulağına bir şey söyleyeceğim," derler. Gidince kulağıma fısıldayarak "Misafirlere hoş geldiniz demedin!", "Büyüklerin yanında bacaklarını uzatma!", "Ellerini yıka!" falan derler. Ne yapmıştım yine, ne için uyaracaklardı acaba?

"Eğiiiiii dedim!"

Eğildim. Kulağıma "Tansiyon ilacı da alın," diye fısıldadı Koca dede. Hey Allahım ya! Ben neyin derdindeyim, dede neyin derdinde! Resmen dalga geçiyor bizimle yaa! Bak, nasıl gülüyor. Resmen keyif alıyor durumumuzdan, resmen keyif alıyor!

Koşa koşa çıktım evden. Yetiştim bizimkilere. Amcam bir yerden minibüs bulmuş, bizi minibüse doldurup doktora götürdüler. Sığamıyorduk ki altı kişi normal arabaya. Bugün idmana gidemeyecektim. Koçu arayıp haber vermem lazımdı. Neyse ki artık telefonumu kullanabiliyordum. Alarmı kapatırken mecburen dokunmuştum ve bir şey olmamıştı. Yine de çok dokunmadan tek parmağımla koçu aradım. Sağı solu belli olmazdı bu telefonun...

"Alo koç, ben bugün idmana gelemeyeceğimi söylemek için aradım."

"Hayırdır Berk, hasta mısın?"

"Inı şey, hasta sayılırım hocam."

"Neyin var evlat?"

Neyim mi var? Nasıl anlatayım şimdi? Elime telefon yapıştı diyeyim de bütün takıma rezil mi olayım? Ama koça yalan da söyleyemem. Yani zaten kimseye

yalan söyleyemem ama koça hiç söyleyemem. Sıkışıp kaldım. Sonuçta bu bir çeşit telefon bağımlılığı gibi bir şeydi. Elimden telefonu bırakamıyordum.

"Benim bağımlılık sistemim çökmüş koç," dedim.

Yani yalan değil, yanlış da değil. Tam olarak hastalığımın adı da değil ama zaten hastalığım da hastalık değil. Koç güldü:

"Bağışıklık sistemim çökmüş denir ona, bağımlılık sistemi değil. Çökmemiştir, çökmemiştir, hasta olmuşsundur. Benden sana bayram sonuna kadar izin. Dinlen, iyileş aslanım. Turp gibi olursun iyi dinlenirsen. Maçlara kadar toparla kendini kaptan!" dedi ve kapattı telefonu.

Yarım saat sonra doktorun muayenehanesine vardık. Kapıda ismi yazıyordu. Okuduğumuzdan hiçbir şey anlamamıştık. Tabela bin yıl önce yapılmış gibiydi. Sadece deri ve hastalık kelimeleri bize tanıdık geliyordu.

Bekleme salonunu olduğu gibi doldurduk. Kalabalık bir ekiptik, ne yapalım? Bizim haricimizde bir hasta daha bekliyordu. Adamın yüzünde irili ufaklı bir sürü ben vardı. Hiç de hasta gibi görünmüyordu. Nesi vardı acaba? Bence kendisi için gelmemişti. İçeride bir hasta daha vardı, onun refakatçisiydi bu benli adam. Kesin içerideki hastanın yakınıydı. Merak edip duracağıma, burada böylece tahmin yürüteceğime sorayım diye düşündüm.

"Geçmiş olsun amcacığım, hayırdır neyiniz var acaba? Allah şifa versin. Tez zamanda sağlığınıza kavuşasınız inşallah. Acil şifalar dilerim. Hastalık da sağlık da insan için, hastalıklar olmasa sağlığımızın kıymetini nereden bileceğiz, öyle değil mi efendim?" dedim. Bildiğim, bizimkilerden duyduğum bütün sağlık cümlelerini boca ettim adamın üstüne.

Adam beni tepeden tırnağa süzdü. Babama dönüp:

"Sizin çocuğunuz mu beyefendi?" diye sordu.

Babam gülümseyerek kafa salladı.

"Maşallah. Elinde de telefon olmasa tam olacak. Bak, ne güzel pırlanta gibi çocuk. Ne güzel konuşuyor. Ama ellerinde hep telefon. Düşürmüyorlar ellerinden. Şimdiki nesil hep böyle efendim, benim çocuklar da böyle. Yapıştı telefon ellerine," dedi adam.

"NEEEEEEE?" diye bağırdık.

Baaak, bilmiştim işte. İçerideki çocuk, bu benli adamın çocuğuydu. Bizim gibi birini daha bulmuştuk. Onun da eline telefon yapışmıştı. Telefonu çıkarttırmaya gelmişlerdi. Olurdu bazen böyle garip garip salgın hastalıklar. Veba, kolera, HIYARCIKLI VEBA, sarıhumma gibi bir şeydi belki bu başımıza gelen. Yapışkanlı telefon vebasına yakalanmıştık. Oh beee! Doğru yerdeydik ve yalnız değildik. Yalnız olmamak öyle güzeldi ki. Salgında bile birlik beraberlik güzeldi. Daha birkaç sene önce covid salgını oldu da beraber atlatacağız, beraber başaracağız demediler mi her yerde? Bizimle aynı dertten şikâyetçi olan başka çocuklar vardı, oh beeee! Gerisi kolaydı. Karantinaya alırlar bizi, bir aşı bulurlar, iyileşiriz. Tıpta çareler mi tükenmiş...

"Sizce doktor çıkartabilecek mi amcacığım?" diye sordu İpek tüm sevimliliğiyle.

"Neyi kızım?"

"Telefonu?"

"Nereden?"

"Çocuğunuzun elinden."

"Kim?"

"Doktor."

"Anlamadım."

"Tek seansta çıkartıyor muymuş, bir kere daha gelecek miyiz?"

"Neyi?"

"Çocuğunuzun eline yapışan şeyi."

"Çocuğumun eline ne yapıştı ki?"

"Telefon! Telefon eline yapıştı dediniz ya az önce."

"Haa, onu lafın gelişi dedim canım. Lafın gelişi."

"Eee, ne yapıyor çocuğunuz içeride o zaman?"

"Çocuğum içeride değil ki, evde o."

"E siz neden geldiniz o zaman buraya?"

"Benlerimi aldıracağım ben. Onun için geldim. Doktor Murtaza Bey'i çok methettiler. Ciltteki benleri tek tek çıkarıyormuş, iz bile kalmıyormuş. Çok yaşlı ama işinin ehli bir adam. Hah beni çağırıyorlar, neyse iyi günler," dedi ve girdi adam doktorun odasından içeri. Aynı anda odadan başka bir kadın çıktı ve bekleme

salonuna yan bile bakmadan ayrıldı muayenehaneden. Çocuk mocuk yokmuş içeride.

Adamın çıkmasını bekleyecektik mecbur. Kaç dakikada alınırdı ki bu adamın benleri? Tanesi yarım saat sürse, sabaha kadar beklerdik işlemin bitmesini. Sıkıntıdan patlıyorduk bekleme odasında. Telefona baksak vakit çabuk geçerdi ama telefona bakmaya kimse cesaret edemiyordu. Başımıza ne geldiyse telefona çok bakıyoruz diye gelmişti zaten. Telefonumun ekranına usulca dokundum yine de, göz ucuyla bir şeylere bakayım dedim. Huyumdu bu benim. Hiçbir şeye bakmasam da arada telefona dokunur, kilitli ekrana bakardım.

Of, ne çok bildirim gelmiş! Bildirimlerin güzelliğine bak yaa! Göz kamaştırıyordu bildirimler. Yeni video bildirimleri, seksen dokuz mesaj, yetmiş iki arama, off oyuna yeni karakter gelmiş... Bakmak için sabırsızlanıyordum ama bakamıyordum. Hiçbirimiz bakamıyorduk. Put gibi oturuyorduk hepimiz bekleme salonunda.

Bize üç gün gibi gelen bir yarım saatin sonunda sıramız geldi. Bu doktordan ümitliydik. Kendisini çıkarken görmemiştik ama az önceki adamın benlerini bu kadar kısa sürede temizlediyse bizim telefonları anında çıkarırdı doktor. Kurtulurduk. Bugünkü idman kaçmıştı ama yarınkine yetişirdim. Bayram sonuna

kadar falan izin yapmak istemiyordum ben. Takımımın başında olmak istiyordum.

Mütehassıs Murtaza Gıldırgıcık, Koca dedemden birkaç yaş küçük olmalıydı ya da aynı yaştaydılar. Zaten yaşlı biri olduğunu tabeladan anlamıştık da bu kadarını beklemiyorduk. Doktor hepimizi uzun ve dikkatli bir şekilde dinledi. Koca dedeyi anlattık. Halamın torununu anlattık. Olanları anlattık. Kulakları ağır işitiyordu. Bağıra bağıra, tane tane ve tekrar ede ede anlattık. Acile gittik, dedik. Röntgen istediler aslında ama biz size geldik, dedik.

"Röntgenlik bir durum yok, röntgen gereksiz," dedi.

"Aaaa!" dedik.

Ne diyelim?

"Yani röntgen elbette ki gerekli durumlarda çok gerekli bir şey. Ama bu durumda gereksiz. Telefon açıkça görülüyor. Telefon görünmese röntgen çekilir. Ama dışarda olan bir şey için röntgen gereksiz. Röntgeni kim bulmuş biliyor musunuz?" dedi.

Röntgeni kim mi bulmuş? Birbirimize baktık. Cevap yoktu. Açıkçası şu anda bu bilgiye de ihtiyacımız yoktu. Kim bulmuşsa bulmuş. Al telefonu elimizden doktor bey amcacığım, hadi!

"Ünlü fizikçi Wilhelm Conrad Röntgen buldu. Nobel aldı sonra. Röntgene de adını verdi. Benim de hayalim bu. İleride ben de bir buluşla adımı tarihe yazacağım..."

İleride mi? Nereden baksak en az doksan yaşındaydı doktor. İleride bir buluşla adını tarihe yazmayı hayal ediyordu. **Soyadı da Gıldırgıcık...** Hangi buluşa yakışır ki?

"İnşallah..." dedik.

Bir yandan da elimize bakıyordu. Elimize dokunmuyor; sadece sağa çevir, sola çevir diyordu. Hadi artık al eline aletleri, sıyır şunu elimizden yaa, çıkart şu telefonu diye bağırmak istiyordum. Ama o bizden duyduklarını bilgisayarına geçirdi. Usul usul ve tuşların hepsine tek tek basarak, unuttuklarını tekrar sorarak dakikalarca süren bir bilgisayarda yazı yazma sahnesi yaşattı bize.

Sonra gözlüklerini çıkarttı, gözlerini ovuşturdu ve bize bakıp:

"Harikulade bir vaka. Mamafih benim yapabileceğim bir şey yok. Bu telefonlara bu denli yapışmayı esefle karşılıyorum," dedi.

Sinirden deliye döndük, hep bir ağızdan teneffüsü iptal edilen bir sınıf öğrenci sesi çıkarttık.

"Nasıl hocam yiaaaa? Nasıl, nasıl?"

"Ama hocam bu haksızlık!"

"Ama bize dediniz ki çıkartırız dediniz!"

"Adamın benlerini temizlediniz, bizim telefonları da temizleyin!"

"Biz boşuna mı bekledik bunca saat!?"

"Ama, ama, ama biz ne yapacağız böyleeeee?"

Bir açıklama, bir çare, derdimize bir deva bekliyorduk.

"Bu konu çok ilginç. Bulaşıcı bir hastalık olabilir. O yüzden müdahale edemem. Bu konuyu araştıracağım. Ülkemizde ve bildiğim kadarıyla dünyada daha önce böyle bir vaka görülmedi. Bu benim büyük buluşum olabilir. Size haber vereceğim. O zamana kadar telefonla yaşamaya alışın. Bu sizin gerçeğiniz. Şimdi izninizle, size ayırdığım süre doldu," dedi ve bize kapıyı gösterdi.

"Benim buluşum" mu? Sen neyi buldun acaba?

Biz seni bulduk ya doktor amca, diyemedim. İçim içimi yiyordu. Büyük umutlarla geldiğimiz yerden elimiz boş ayrılıyorduk. Yani elimiz boş ayrılmak istiyorduk ama ayrılamıyorduk çünkü ellerimiz tele-

fonla doluydu. Eli boş dönmek, beklediğini almadan dönmek demekti ve olumsuz bir anlamı vardı. Ama biz tam da bunu istiyorduk. Offff, bütün deyimlerin anlamını yitirdiği bir yerdeydik. "Elde avuçta bir şey kalmadı" deyimi bize uymuyordu çünkü elimiz avucumuz telefon doluydu. Elimiz kalem de tutmuyordu, sol elimizle yazamazdık. Telefonu el üstünde tutuyorduk resmen. Bu işin içinden Türkçe öğretmenim bile zor çıkardı. Derin bir iç çekip doktora son bir soru sordum.

"Şey doktor bey, ben kaleciyim de. Peki ben idmana gidebilir miyim?"

"Elinizdeki sonuçta patlayabilen, kırılabilen, patlayınca ve kırılınca size zarar verebilecek bir nesne. Patlayıp kırılmasa da size zarar verecek bir nesneydi ama belli ki o zaman anlamadınız, hiç değilse şimdi rahat durun. Oynamayın. Ne telefonla oynayın ne de telefona zarar verecek şekilde oynayın. İdman midman yok sana," dedi doktor bana.

Reçeteye bak yaa...

Arkamızdan hâlâ, "Çok ilginç vaka, ileride çalışacağım buna," diyordu.

KİTAP MİTAP YOK!

Murtaza Gıldırgıcık'ın muayenehanesinden çıkıp başka bir doktorun muayenehanesine gittik, oradan çıkıp bir başkasınınkine... Sonra başkasının, sonra başkasının. Devlet hastanesine, sağlık ocağına, veterinere bile gittik. Ama hiçbirinde muayene olamadık! Niye mi? Sıra yok sıra! Bayramüstü bütün randevular dolu cevabını aldık her yerden. Bayramdan sonraya randevu oluşturabilirmişiz. Yolda giderken bir yerde "Bilgisayar Hastanesi" tabelası gördük, onu bile denedik ama olmadı, olmadı, olmadı.

Boş boş durmaktansa herkese soralım dedik. Olur ya, belki daha önce böyle bir vaka görmüşlerdir, bir

şey duymuşlardır, çare olurlar bize diye düşündük. Mahalledeki bütün esnafı dolaştık. Kasaba, manava, bakkala, terziye, fırıncıya, simitçiye, kebapçıya, kuru temizlemeciye, NALBURA, kırtasiyeciye, çiçekçiye, berbere, mali müşavire, imama, emlakçıya, pastacıya, ayakkabıcıya bile sorduk. Üç gün sonra bayramdı. Kapısına gittiğimiz herkes "Bayramdan sonra bakalım," diye geri gönderdi bizi. Ya varsa elinde bir çare bak işte, niye bayramı bekliyorsun? Bayramla benim elimin ne alakası var? Biliyorsan biliyorum de, bilmiyorsan bilmiyorum de. **Bayram da bayram!** Bi' tutturmuşlar bayram diye! Bayramdan bir hafta önce işi bırakıyorlar, dokuz gün bayram tatili zaten, üç gün de bayram dönüşü, kendilerine gelemiyorlar. Al, gitti on beş gün! Ayın yarısını kaptırdık bayrama azizim, tembeliz biz tembel... Tamam itiraf ediyorum, bu son cümleler amcamın cümleleri, ondan duydum. Her girip çıktığımız dükkândan sonra aynı şeyleri söylediği için ezberledim. Gerçi ben de okul açıkken bayramdan bir hafta önce ders çalışmayı bırakıyor, dokuz günlük tatil boyunca kitap yüzü görmüyor, döndükten sonra da iki üç gün kafamı toparlayamıyordum. Demek ki yalnız değilmişim, esnaf da benim gibiymiş.

Bütün kapılardan geri çevrilince biz de **"Ne yapalım artık, bayramdan sonra tekrar değerlendiririz durumu. Hadi bayramda görüşürüz,"** dedik ve ayrıldık. Hepimiz evlerimize dağıldık.

Babam alışveriş merkezine gidelim diye tuttur-du. Kafam dağılırmış. Bayram için alışveriş yapacak-mış. İyi, gidelim dedim. Kafam dağılsın. Hem alışveriş merkezi serin, takılırım...

Eve en yakın alışveriş merkezine gittik. Kalaba-lıktı içerisi. Benimle aynı yaşta bir sürü çocuk vardı. Hepsinin elinde de telefon. Orada olmak iyi geldi biliyor musunuz? Normalleştim bir anda. Göze bat-mıyordum. Ben de diğer çocuklar gibi elimde telefon tutuyordum. Bu şekilde takılabilirdim saatlerce. Ohh! Her gün gelelim alışveriş merkezine, her gün karışa-lım bu kalabalığa derken onu gördüm. Kimi mi? Onu işte yaa! Yaa onu işte... Off, bizim sınıftaki kız. Derin. Yani ben biraz hoşlanıyorum sanırım Derin'den. Onu görünce kalbim PIR PIR ediyor. Biliyorum yaşımız daha küçük ama kalbim büyük demek ki. Derin'le babası karşıdan bize doğru geliyordu.

"Şu kız senin sınıf arkadaşın, yanındaki de ba-bası değil mi?" diye sordu babam.

Off, o, o, o, o, o! Gidelim buradan hemen, gi-delim onlar bizi görmeden... Derin'le karşılaşmak için en kötü gündü bugün. Elimde telefon vardı. Üs-tüm başım iyi değildi. Üstelik saçımı da yapmamış-tım sabah! Derin beni görmesin diye dua ediyordum içimden. Derken gördüler. Babamla birbirlerine gü-lümsediler. Siz veli toplantısından veli toplantısına

görüşüyorsunuz ya! Nasıl hemen arkadaş oldunuz? Nasıl samimi oldunuz?

"Merhaba, nasılsınız?" dedi Derin'in babası, babama çok sevdiği bir arkadaşını görmüş gibi gülerek.

"Merhaba, nasılsınız?"

"Merhaaabaaa, iyiyim siz nasılsınız?"

"İyiyiz valla, ne yapalım. Gelelim de biraz dolaşalım dedik."

"Aynen, aynen biz de öyle."

"Derin, merhaba desene kızım arkadaşına, tokalaşsanıza..."

Tokalaşmak nereden çıktı şimdi? Eyvah eyvah! Eyvah eyvah!

Derin elini uzattı. Sağ elini! Benim de sağ elimi uzatmam gerekiyordu. Sağ elimde telefon vardı. Derin'in sağ eli havada bekliyordu. Keşke solak olsaydın Derin, keşke solak olsaydın. Daha fazla bekletemezdim. Sol elimi uzattım! Benim sol elimi, Derin'in önce sağ, sonra sol elini uzattığı garip bir tokalaşma anı yaşadık.

"Böyleler arkadaşım, tokalaşmak için bile bırakmıyorlar telefonu ellerinden," dedi Derin'in babası.

Utancımdan yerin dibine girdim! Sanki keyfimden bırakmıyordum telefonu yaaa! Sanki bile bile sol elle tokalaşıyordum!

"Şimdiden iyi bayramlar," dediler ve gittiler.

Sağ elimi ve elimdeki telefonu ısıra ısıra yiyip kemirmek, bitirmek istiyordum!

Sinirden ağlamak üzereydim, eve dönelim diye tutturdum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ne gezmek ne alışveriş yapmak ne yemek yemek... Derin'e rezil olmuştum işte. Eve gitmek istiyordum sadece. Eve gitmek, odama kapanmak ve bu telefon elimden ayrılana kadar odamdan çıkmamak istiyordum. Ama ne mümkün!

Benim annem aşırı titiz biridir. Evi DİDİK DİDİK temizler. Yerde bir tane çöp görsün, bütün evi yeniden silip süpürür. Dağınıklıktan nefret eder. Bayramdan üç gün önce bayram temizliğine başlar. Camlar silinir, halılar yıkanır, koltuklar silinir, tüller yıkanır, mutfak dolapları silinir, banyolar yıkanır... Her şey yıkanır, her şey. Normalde bayram temizliklerinde babamla ben de ona eşlik ederdik. Bu arada ben bir halı silerim, aklınız şaşar. Neyse konu bu değil... Ama bu sefer yardım edemedik kendisine. Bütün gün derdimize çare

aradık. Eve geldiğimizde annemin yüzünden düşen bin parçaydı. Sabahtan beri temizlik yapmış da ona yardım eden kimse olmamış, bayram geliyorsa bir tek ona mı geliyormuş. Her yer kirlenmiş evde; yağlar dolaplara, kirler duvarlara, tozlar koltuklara yapışmış artık. Hiçbirimizin umuru değilmiş...

"Ya anneciğim, tamam haklısın da ben de keyfimden gezmedim dışarıda. Yardım etmek isterdim ama fırçayı acaba hangi elimle tutayım? Babam mecburen yanımda geldi. Ne yapayım, ben tek başıma mı çare arayayım? Acaba sen bayram temizliğini bırakıp evladına mı üzülsen biraz? Yağlar dolaplara yapıştıysa telefon da evladının eline yapışmış, acaba biraz da bununla ilgilenemez misin?" dedim.

Ne dedi biliyor musunuz bana?

"İyi olmuş. Ben sana bin kere söyledim o telefonu bırak elinden diye. Şimdiye kadar yapışmadığı yanına kâr!" dedi.

Bu yetişkinler sinirlendiklerinde bazen ağızlarından çıkanı gerçekten duymuyorlar! Bu sefer babam sinirlendi.

"Çocuğun eline telefon yapıştı Neriman, sen hâlâ temizlik derdindesin. Temizlik sırası mı Allah aşkına! Kendini yormuşsun bütün gün yok yere, şimdi acısını bizden çıkartıyorsun," dedi.

Tartışmaya başladılar. Buna sebep olduğum için kendime kızdım. Anneme yardım edemediğim için kızdım. Beni anlamadığı için anneme kızdım. Araya girdiği için babama kızdım. Telefon elinize yapışsın dediği için Koca dedeye kızdım. Elime yapıştığı için telefona kızdım. Telefonu icat edene de kızdım. Telefona çok baktığım için kendime bir daha kızdım. Solak olmadığı için Derin'e kızdım. Bu kadar çok kızınca öfkeden deliye döndüm. Aslında öfkeli değildim, üzgündüm. Ama üzgün olduğumu anlayan kimse yoktu evde. Böyledir, üzgün olduğumuz fark edilmez ama öfkeli olduğumuz hemen fark edilir. Odama gittim, ağladım, ağladım, ağladım. Ağlarken uyuyakalmışım.

Ertesi sabah annem beni saçlarımı severek uyandırdı.

"Dün için kusura bakma oğlum. Ben de çok üzgünüm başımıza gelen bu işe. Elimden bir şey gelmediği için kendimi temizliğe verdim. Üç günün işini bir günde yaptım. Bu sefer de çok yoruldum. Yok yere gerginlik yarattım. Affedersin," dedi. Öptüm. Ben de ters davrandığım için özür diledim. Sonra babam da geldi. Birbirimize sarıldık. Aile içindeki tartışmaları sevmesem de bu barışma anlarını çok seviyordum.

Babam, "Bu işi çözeceğiz Berk, merak etme. Seni böyle bırakmayacağız," dedi.

"Bayramdan sonra," dedim. "Evet, mecburen bayramdan sonra..."

Annem, "Ay, bayram dediniz de bak daha baklava yapacağım ben bugüüüüün!" dedi ve mutfağa koştu. Babam beni öpüp işe gitti.

Yapmam gereken çok şey vardı. Bir kere sol elle yaşamak çok zordu. İster istemez yatağımı doğru dürüst toplayamıyordum, çamaşırlarımı katlayamıyordum, diş fırçama macun bile sürmem kolay olmuyordu. Diş fırçamı lavabonun kenarına koydum, üstüne diş macunu sıktım ama tam o sırada fırça ters döndü ve lavabo diş macunu oldu. Şimdi tek elle dişimi mi temizleyeyim, lavaboyu mu? Yıkanmam gerekiyordu, saçlarım yağlanmıştı ama telefon ıslanır diye yıkanamıyordum ki. Telefonun bozulması umurumda değil diyemem, bozulmasın. Yani sonuçta bir tane telefonum var ve yenisini de alamayız. Elime çöp poşeti geçirdim, onun üstüne de havlu sardım, duşa girdim. Yıkanırken şampuan elimden kaydı. Her yer şampuan oldu. Bu sefer ayağım kaydı ve düştüm. Kalktım. Devam ettim. Pes etmeyecektim. Gözüm kapalı, yüzüm köpüklü, sol elimle tuttuğum duş başlığı elimden uçtu ve aldı başını gitti. Ben duş başlığını yeniden bulup da tutana kadar banyo su oldu! TAVAN BİLE!

Tek elle kurulanmam o kadar zamanımı aldı ki o sırada tuvaletim geldi. Tutamadığım için havluyu klozetin içine düşürdüm ve havlu sırılsıklam oldu. Eskiden tuvalete girer, telefonu açar, yarım saat tuvalette otururdum. Ben sanıyordum ki tuvaletimi yapmam

uzun zaman alıyor. Hiç de öyle değilmiş. Meğer ben telefondaki videoları izlemekten kendimin farkında değilmişim. İşim bittikten sonra tuvalet fırçasıyla klozeti temizlemem gerekiyordu. Ama fırçayı da banyo paspasının üzerine düşürdüm. Her yer battı ya, her yer battı! Paspas leş gibi oldu. Bıraktım öylece. Nasıl temizleyeyim şimdi ben paspası? Zaten saçlarımdan ŞIPIR ŞIPIR su akıyordu. Tavandan da damlalar düşmeye devam ediyordu.

Saçımı kurutmaya çalıştım. Ben saçıma çok önem veririm. Önce kurutur, sonra önlerine fön çekerim. Sonra onlara özel saç kremleriyle şekil veririm. Tek tek, tel tel şekil verir, spreylerim. Tek elimle yapamıyordum bu işleri. Dikildi tepedeki saçlarım. Yatmadı. Saçma sapan bir saç modeli oldu. Sinirden ter içinde kaldım. Oysa daha az önce yıkanmıştım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Aklıma gelmedi aslında fikir, içime geldi. Aklıma gelse, saçma olduğunu fark ederdim. İçimden bir ses "Kessene sen o saçları!" dedi. Bazen oluyor bu bana, içimde bir ses konuşuyor ve her şeyi berbat ediyor. Genelde yaramazlıklarım da hep bu ses yüzünden gerçekleşir. İçimdeki sesle bu kez aramızda şöyle bir konuşma geçti:

"Kessene sen o saçları."

"Ya yok kesemem, seviyorum saçlarımı ben."

"Sevemezsin. Eskidendi o. Sen yaptığın zaman seviyorsun saçlarını. Doğal hâlini sevmiyorsun ki. Kes gitsin."

"Ya daha kötü olursa? Berber miyim ben?"

"Berbersin tabii. Berberden bile daha iyisini yaparsın sen."

"Ya yapamam."

"Yaparsın yaparsın, berbere işini öğretirsin sen. Hadi aslanım kes saçını, kes de kurtul."

"Sonra keserim."

"Şimdi kes. Hemen şimdi. Nasıl olsa hiç çıkmayacak o telefon elinden, sen de saçını hiç yapamayacaksın. Hadi Berk, hadi kes saçını, kes, kes, kes..."

Ne ara dolaptan babamın tıraş makinesini aldım da dayadım kafama, hatırlamıyorum. Gitti saçlarım. Gitti ve berbat oldu. Yolunmuş tavuğa benzedim. (Yolunmuş tavuğun ne olduğunu bilmiyorum, annem öyle söylediği için diyorum.)

Çok kötü görünüyordum. Sonra biraz da düzeltmek için kestim. Bir şekilde düzeltebileceğime inanıyordum. Hani ben berberden bile iyi yapardım? Hani ben berbere bile işini öğretirdim? Hani, nerede, neredee? Gitmiş içimdeki ses. Hep böyle yapıyordu, ortalığı karıştırıp kayboluyordu.

Aynada kendime bakınca bağırmaya başladım. Bağıra bağıra ağlıyordum banyoda. Annem koşarak geldi.

"N'olduuuuu, Beeeerk, n'oldu oğlum?"

"Anneeeeiiieieee anneieiieee! Olmadı saçım, olmadıı! Hüüüü..."

"Ayy! Şu banyonun hâline bak. Seni ben ne yapayım Berk, ne yapayım? Her yer saç olmuş, her yer saaaaaaç! Berk seni ne yapayım Beeeerrrrrk! O havlu niye ıslaaaak? Ayy, tuvalet fırçası! Anaaam, her yeri batırmışsın! Ayy, diş macunu lavaboda. Offffff, offffff, offff bıktıımm! Kafaya bak kafaya, yolunmuş tavuğa dönmüş. Offff! Ben daha dün temizledim buraları, daha dün temizledim de biz seninle bundan ötürü kavga etmedik mi?"

"Ya anne saçım ne olacak böyle? Anne beni eski hâlime döndür, uhüüüüüüü!"

"Bak, daha ne diyor ya? Ben ne diyorum, bu ne diyor? Git odana, gözüm görmesin seni. Ay anacığım, daha baklava yapacaktım ben yaa! Şu banyonun işi bir günde bitmez. Daha dün temizlediydim. **Beceriksiiiiiz, beceriksiz seni!**"

Beceriksizmişim. Benim durumumda sen olsan ne yaparsın acaba anne? Eline telefon yapışan sen olsaydın, "Neyse yaa, yapacak bir şey yok," deyip hayatına devam mı edecektin? Bir elinde telefon, bir elinde oklava, baklava mı açacaktın? Bir elinde telefon, bir elinde süpürge, temizlik mi yapacaktın hiçbir şey olmamış gibi? Hayır, ortalığı ayağa kaldıracaktın anne! Ayılıp bayılırdın kesin, bütün arkadaşlarını çağırıp başına gelenleri anlatırdın. Doktor doktor gezerdin, hüngür hüngür ağlardın. Ben de senin yanından hiç ayrılmaz, sana yardım ederdim biliyor musun? Sen sağ elini kullanamadığında ben senin sağ elin olurdum! Ama sen benim bu zorluğu tek başıma aşmamı bekliyorsun resmen. En ufak bir anlayış yok yaaa, en ufak bir anlayış yok! Gel ben senin yıkanmana yardım edeyim demedin, gel ben yapayım saçını demedin, gel ben fırçalayayım dişini demedin. Çocuğum ya ben, üzülmüyorum, zorlanmıyorum sanıyor. Beceriksiz seni demek kolay tabii, beni hiç anlamıyor.

Odama kapandım. Canım sıkılıyordu. Sokağa da çıkamıyordum. Kimsenin beni bu hâlde görmesini istemiyordum. Saçım da yolunmuş tavuk kafası

gibi... Zaten çok uzun zamandır telefonun ve oyun konsolunun başından kalkıp sokakta oynamamıştık. Sadece ben değil, mahalledeki diğer çocuklar da oynamıyordu. Bir araya geldiğimiz zamanlarda da telefondan oyun açıp yine oyunda buluşuyorduk. Çıkabileceğim, buluşabileceğim arkadaşım pek kalmamıştı. Bütün arkadaşlarım sanal ortamdaydı. E, okullar da tatil. Nereden bulayım ben arkadaşı?

Doktor durumu kabullenin ve buna alışın, demişti. Mecburen bunu yapacaktım. Artık sağ elimde bir telefonla yaşayacaktım. Ağlayıp sakinleştikten sonra, hiç değilse telefonu açayım da biraz bakayım diye düşündüm. Belki internette benimle aynı durumda olan insanlar vardır. Belki video çekip anlatmışlardır yapmam gerekenleri. Ne bileyim ben, yumurta nasıl yapılır, çikolata lekesi nasıl çıkartılır, düğme nasıl dikilir, bağcık nasıl bağlanır... Her şeyin videosu var. Belki bunun da vardır diye düşündüm. Bastım, bastım, açılmadı. Şarjım bitmiş. **Şimdi peki telefon bana yapışık olduğu için benim mi şarjım bitmiş oluyor yoksa telefonun mu?** Tabii ki telefonun dedim ama telefonu elimden bırakamadığım için kendimi de şarja takmam gerekti. Çok tatsızdı işler, çok. Resmen kendimi şarj ediyordum. Şarj olurken telefon ısındı, elim yanıyordu. Patlar falan diye korktum, çektim kendimi şarjdan. İstemiyordum, çalışmasın pis telefon.

Bir çaresi olmalıydı bu işin. Bir çaresi olmalıydı ama ne? İzlediğim bütün filmlerde böyle kriz anlarında kahramanlar kütüphanelere başvururlardı. Kafalarını **kitaplara** gömerler, saatlerce kitap karıştırırlar ve aradıkları bilgiyi orada bulurlardı. Kütüphaneyi geçtim, benim kitabım bile yoktu be. KİTAP Mİ-TAP yoktu bende. Okumuyordum ki. Haziranda okul kapanınca bütün ders kitaplarımı, test kitaplarımı falan toplayıp birilerine vermişti annem. Bana bir şey kalmamıştı. Yine de kalkıp çekmeceleri, dolapları karıştırdım. Oyuncak arabalar, mıknatıslar, misketler, oyuncak askerler, sümüklü peçete, futbolcu kartları, eski kaleci eldivenlerim, krampon kutularım (onları atmam), forma, forma, forma, forma, atkı, forma, forma, forma, forma, kumanda, şarj aleti, şarj aleti, şarj aleti, şarj kablosu, uzatma kablosu derken bir tane kitap çıkmadı dolabın içinden. **Kendimden utandım. Beni bu hâlden kurtaracak çareyi arayabileceğim iki satırlık kitabım yoktu.** Öyle bir yaşam kurmuştum kendime. En son çekmecenin içinde, ince bir kitap buldum sonunda. Hatırladım kitabı, bunu okursan sana telefon alırız demişti annemler. Ben de okudum demiştim. Oysa okumamıştım. Okudum deyip atmıştım çekmecenin içine. Elimdeki tek kitabı iyi değerlendirmeliydim. Belki sayfalarının içinde derdime derman olacak bir şey bulabilirdim ama hiç de öyle bir kitaba benzemiyordu. Kelimelerle ilgili bir kitaptı. Aslında sözlük gibi bir şeydi. Kelimele-

rin önemini falan anlatıyordu. "Kelimeler önemlidir, ağzınızdan çıkan sözcüklere, kurduğunuz cümlelere dikkat edin." Telefonla ilgili hiçbir şey yoktu içinde. Fıydırdım attım kitabı bir köşeye. Bu iş kitapla falan çözülecek gibi değildi, kendim çözmeliydim. Bu bir sorundu ve çözülecekti!

Önüme boş bir kâğıt aldım ve sorunu yazdım. Bir problem hâline getirecektim olayı. Sonra da çözmeye çalışacaktım. Yeni nesil soruysa, al sana yeni nesil soru!

"Berk, Ali, Can ve İpek dört kuzendirler. Bir gün büyük dedelerinin doğum gününe giderler. Doğum gününde dedenin torununun torunu da vardır. İnanışa göre büyük dedenin dilekleri, duaları kabul olabilecektir. Büyük dede, mumu üfleyip dilek dileyeceği sırada 'Hay yapışsın o telefon elinize!' demiştir. O dakikadan sonra çocukların eline telefon yapışmıştır.

Buna göre, Berk, Ali, Can ve İpek'in ellerindeki telefondan kurtulması için neler yapılması gerekir?"

Soru gibi soru oldu bee! Soru gibi soru oldu! Tek elle yazmam uzun sürdü ama başardım. Bakalım, çözebilecek miyiz... Biz kiiii okullarda sabahtan akşama kadar test çözmüş, deneme sınavı, seviye

belirleme sınavı, sınıf belirleme sınavı, kur atlama sınavı, o sınavı bu sınavı gibi envai çeşit sınavdan geçmiş bir öğrenciyiz! Biz ne sorular çözdük be, ne sorular çözdük! Bunu mu çözemeyeceğiz? Aslanım Berk! Göster kendini! Koçum benim! Hem aslanım hem koçum!

Kendime yarım saate yakın gaz verdim. Gerçekten çok yeni nesil bir soruydu, çözmek zahmetliydi. Önce önemli noktaların altını çizdim. Tıpkı sınavlarda yaptığımız gibi.

"Berk, Ali, Can ve İpek dört kuzendirler. Bir gün büyük dedelerinin doğum gününe giderler. Doğum gününde dedenin torununun torunu da vardır. İnanışa göre büyük dedenin dilekleri, duaları kabul olabilecektir. Büyük dede, mumu üfleyip dilek dileyeceği sırada 'Hay yapışsın o telefon elinize!' demiştir. O dakikadan sonra çocukların eline telefon yapışmıştır.

Buna göre, Berk, Ali, Can ve İpek'in ellerindeki telefondan kurtulması için neler yapılması gerekir?"

Burada iki önemli nokta vardı. Biri büyük dede, biri telefon! Ya Koca dededе bir KERAMET, bir olağanüstülük vardı ya da telefonda bir bozukluk. Düşünüyordum. Telefonlarımızın markası aynıydı.

Telefondan kaynaklı bir olay olabilirdi bu. Üretici firmaya soracaktım bunu. Bilgisayarımı kucağıma aldım. Bunun adı da dizüstü bilgisayar ha. Akıllı telefon aldığımızdan beri kullanmıyorum. Eskiden kucağımdan düşürmezdim. İyi ki bırakmışım. Koca dede "Hay o bilgisayar yapışsın size!" dese, dizimin üstüne yapışırdı da şuradan şuraya adım atamazdım...

Bilgisayarın şifresini bile unutmuşum, birkaç denemede ancak buldum. Heyecanlanmıştım. Şimdi telefonları üreten firmaya yazacaktım. Şunu yap, bunu yap, aç kapa, güncelle falan diyeceklerdi, halledecektik bu işi. Kısa bir araştırma yaptım ve üretici firmanın internet sayfasını buldum. Tıkla. Nerede o müşteri destek hattı? Hah, burada. Yazışma yeri de var. Harika. Robotla yazışmaya başladım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Elime telefon yapıştı. Ne yapabilirim?"

"Üzgünüm, bu konuda yardımcı olamıyorum. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Elime diyorum, sizin telefonunuz yapıştı. Yardım edin."

"Üzgünüm, bu konuda yardımcı olamıyorum. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Var. Ele yapışan telefon nasıl çıkar?"

"Üzgünüm, bu konuda yardımcı olamıyorum. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Ya Allah aşkına, bir yetkiliye bağlayın beni."

"Üzgünüm. Size yardımcı olamadım. Görüşmemiz sonlandırılıyor. Yeni modellerimiz hakkında bilgi almak için aşağıdaki linke tıklayabilirsiniz."

İstemiyorum ben yeni model falan ya. Kurtulmak istiyordum bu telefondan! Ne yapayım ben yeni modeli? Onu da öbür elime mi yapıştırayım? Bir gün telefonumu alın elimden diye isyan edeceğim katiyen aklıma gelmezdi. Ben bu telefona sahip olabilmek için günlerce ağlayıp sızlamış, annemin babamın başının etini yememiş miydim? Herkesin var benim yok, bütün arkadaşlarım kullanıyor, bir tek benim telefonum yok, dışlanıyorum okulda, ZORBALANIYORUM, bana da telefon alın, bana da, parası neyse büyüyünce öderim falan diye ısrar edip dil dökmemiş miydim? Telefonuma gözüm gibi bakıyordum aldığımız günden beri. Ne gözüm gibi bakması, gözümden bile iyi bakıyordum. Sürekli telefona baktığım için gözüm ağrıyordu akşamları. Annemle babam bırak o telefonu dediklerinde "Ayrılmaz bir parçam o benim," diyordum sürekli, öpüyordum telefonu. Al Berk efendi, al, ayrılmaz parçan oldu sonunda. Gördün mü

ayrılmaz parça neymiş! Ayrılmaz bir parçam o benim dedim, ayrılmaz parçam oldu!

Bir an durdum. Söylediğim cümleyi tekrarladım.

Telefon için "Ayrılmaz bir parçam o benim," demiştim ve ayrılmaz parçam olmuştu.

Koca dede "Yapışsın o telefon elinize!" demişti, elimize yapışmıştı telefon.

Söylediğimiz her şey gerçek olmuştu! Neeee? Az önce kenara attığım kitabı geri aldım.

"Ağzınızdan çıkan kelimelere, kurduğunuz cümlelere dikkat edin. Kelimelerin birer ruhu vardır. Seçtiğiniz kelimeler, kurduğunuz cümleler, hayatınızı şekillendirir ve sizin gerçeğiniz olur."

Vaaay bee! Söylediklerimiz gerçek oluyordu! Ayrılmaz parçam olsun demiştim, öyle olmuştu. Yapışsın telefon elinize dedi ve öyle oldu. Demek ki tam tersini söyleyecektik...

"Çık telefon, çık elimden. Ayrıl benden telefon, ayrıl benden. Düş elimden telefon, düş elimden. Kış kış telefon, kış kış!"

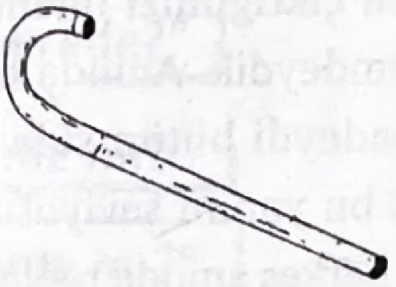
Bin tane cümle kurdum telefona, olmadı. Benim söylemem bir işe yaramıyordu. Probleme geri

döndüm. Telefonun üstünü çizdim. Sorun da çözüm de telefonda değildi. Dede kelimesini daire içine aldım. Buraya odaklanacaktık, buraya! Bu işi dede çözecekti. Telefonun yapışmasını o söylemişti, onun kurduğu cümle gerçek olmuştu. Her şeyi eski hâline dede döndürecekti!

Çözmüştüm bu işi!

Hemen Koca dedeye gitmemiz gerekiyordu. Dedenin hayır duasını alacaktık. Bize güzel, olumlu şeyler söyleyecek; bizi sevecek, çıksın yavrularımın elinden telefon diyecekti... Bunları acilen dedeye söyletmemiz gerekiyordu. Tabii dedeyi yerinde bulabilirsek!

DEDE MEDE YOK!

Koca dedemin yanına gitmek için hızlıca odadan çıktığımda annemin telefonu çalıyordu. Annem banyoyu temizlemekle meşguldü. Telefonunu alıp yanına götürdüm. Kendimi affettirmem gerekiyordu. İki elimde de telefon tutuyordum. Çok sinir bozucu bir görüntüydü ama neyse az kaldı, halledecektik bu işi.

"Anneciğim, canım anneciğim, bi' taneciğim, güzeller güzeli annem, telefonun çaldı canım annem. Yetiştiremedim sana tatlı annem. Babaannem aramış annem, arayayım mı güzel annem, arayayım mı bi' tanem?" dedim. Sevimli olmak için çırpınıyordum.

"Ara," dedi sadece. Geçmemişti hâlâ öfkesi. Babaannemi aradım ve sesi hoparlöre aldım.

"Nerimaaaan! Vay başımıza gelenler Nerimaaan! Deden kayboldu, çabuk gelin."

"NEEEEEE?" diye bağırdık ikimiz birden.

"Yavrum gelin hemen, dedeni aramamız lazım. Hadi, vakit kaybetmeyin. Herkesi arıyorum."

Evden nasıl çıktığımızı bilemedik. On dakika sonra babaannemdeydik. Anında herkes toplanmıştı. Kapının önündeydi bütün sülale. Kalabalık aile olmanın en çok bu yanını seviyorum. Herhangi bir olay olduğunda herkes anında toplanıyor ve birbirine destek oluyor. Kırk günlük bebek bile gelmişti dedeyi aramaya!

Kalabalık aile olmanın en sevmediğim yanı ise, herkesin aynı anda şaşırması. Beni görünce herkes aynı anda:

"Aaaaaa! Senin saçına ne oldu be!" diye şaşırdı.

"Tarz diyelim," dedim.

İpek, "Olmamış diyelim," dedi.

Olmuş mu dedik sanki...

Neyse, kalabalık aile olmanın en sevmediğim bir diğer yanı ise herkesin ama herkesin aynı anda konuşması. Buraya benim saçımı değerlendirmeye değil, dede kayboldu diye gelmiştik. Hızlıca konuya geri döndük.

"Nasıl oldu?"

"Ne zaman gitmiş?"

"Sen neredeydin?"

"Babam nerede?"

"Görmediniz mi?"

"Duymadınız mı?"

"Ya bulamazsak?"

"Gitti dedem gittiiii, dönmez geri."

"Bulamaz evi."

"Katiyen bulamaz."

"Dedem, dedem, nur yüzlü dedem..."

"Bunamıştı zaten."

"O günkü konuşmalarından belliydi."

"Alzheimer oldu kesin."

"Nereye gittiğini bilemez. Kim olduğunu da bilemez."

"Vay başımıza gelenler!"

"INGAAAAAAA!"

Bebeğe varana kadar herkes konuşuyordu. Babaannem herkesi susturup anlattı.

"Sabah kalktım, kahvaltı hazırladım. Ekmek yokmuş evde. Ekmek almaya çıktım evden. Babanız da pazara gitmişti. Koca dedeniz kahvaltı masasındaydı. 'Ben ekmek alıp geleceğim, sen bekle,' dedim ona. 'Tamam' dedi. Gittim geldim. Geldiğimde sokak kapısı açıktı. Herhâlde kapatmayı unuttum diye düşündüm. Mutfağa bir girdim, dede mede yok yerinde. Kapının açık olduğu aklıma geldi. Fırladım evden çabucak. Sokaktakilere sordum. Yakınlara baktım. Yaşlı adam, zor yürüyor, çok uzaklaşmış olamaz dedim ama bulamadım. Hemen sizi aradım. Çıkıp arayalım. Elif, sen evde kal kızım bebekle beraber, kapı açık. Gelirse haber edersin bize. Neriman, siz karakola gidin, haber verin. Hadi durmayın, dağılıp dört koldan arayalım."

Herkes Koca dedenin Alzheimer olduğu konusunda hemfikirdi. İki gündür bu konuşuluyordu. Biz kendi derdimizden Koca dedenin hastalığını düşünemiyorduk. Bir de açıkçası kızgındık ona. Sonuçta böyle olmamızın sebebi oydu. Başımıza bu iş gelmese ben de çoktan internetten Alzheimer hastalarıyla ilgili araştırma yapar, dâhil olurdum meseleye. Daha önce öyle bir video izlemiştim zaten. Genelde eşyaların yerlerini hatırlayamaz, konuşurken doğru kelimeleri

seçemez, isimleri unutur, tarihleri hatırlayamaz, kapıdan çıkıp gider ve kaybolurlarmış. E bu Koca dede işte! Altınlarını koyduğu yeri hatırlayamadığı için dolaptaki eşyaları indirmedi mi yere? Ramazan dedem öyle dedi. Doğru kelimeleri seçemediği, doğum gününde dua edeceğine beddua etmesinden belliydi. İsmimi hatırlamadı dün sabah, bana Ramazan diye seslendi. Tarihleri de hatırlayamıyor, daha doğduğu günden haberi yok. Ve kapıdan çıkıp gitti, kayboldu! Kesin teşhis, Alzheimer, doktora gitmeye gerek bile yok! Nokta.

Ali, Can, İpek ve ben bir takım olduk. Diğerleri tek tek çıktı. Mahalleye dağıldık. Elif ablayla bebeği evde kaldı.

Sokağa çıkıp koşmaya başladık. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Nefes nefese kalana kadar koştuk. Sanki kaybolan Koca dedeyi aramıyor da maraton koşuyorduk. İpek yorulunca bizi durdurdu.

"Çocuklar böyle arayamayız. Dede bu kadar uzun mesafe gelmiş olamaz. Nereye gitmiş olabilir, fikir yürütelim. Ona göre arayalım, şu parkta oturup plan yapalım," dedi.

Haklıydı. Oturup plan yaptık. Bütün planları otururak yapıyorduk. Ayakta plan yapılmıyordu sanki!

"Nereye gitmiş olabilir Koca dede?"

"Ne bilelim nereye gitmiş olabilir. Bilsek zaten gidip oraya bakarız. Biz on iki yaşındayız. On iki yıldır Koca dedeyi hiç dışarda görmedik ki, hep evde gördük."

"Doğru."

"Vallahi doğru."

"Aaa, ben bir kere görmüştüm! Hastaneye götürmüşlerdi, o zaman görmüştüm. Hatta ben de onlarla gitmiştim."

"O zaman elimizde tek seçenek var, hastane."

"Hastaneye gitmiş olamaz, çok uzak. Arabayla gitmesi lazım."

"Doğru."

"Hastaneye gitmediyse eczaneye gitmiştir."

"Aaa, kaç gündür ilaç ilaç diye sayıklayıp duruyordu!"

"Vallahi doğru. Eczanededir o, kesin eczanededir."

"Kaç tane eczane var mahallede?"

"Navigasyona yazalım, yakındaki eczaneleri söylesin."

"Benim şarjım bitti."

"Benim de."

"Benim de."

"Ne yazık ki benim de."

"Bravo bize ya! Dört tane telefonumuz var, hiçbirinin şarjı yok."

"Arkadaşlar sizi bilmem ama ben iki gündür kafamı çalıştırmayı öğrendim. Eskiden her şeyi hemen telefona soruyordum. Hiçbir şeyi kendim çözmeye, kendim hatırlamaya, kendim bulmaya uğraşmıyordum. Ama şu telefona uyuz olmaya başladığımdan beri bakmıyorum. Kendim bulmaya çalışıyorum. Çalıştırın kafanızı, nerelerde vardı eczane bizim mahallede?"

Düşündük.

"Ne yalan söyleyeyim, yolda yürürken, arabayla bir yere giderken sağa sola bakınmak yerine sadece telefona baktığım için hiçbir yeri hatırlamıyorum," dedi Ali.

"Ben de."

"Ne yazık ki ben de..."

"Eskiden internet yokken insanlar yol tarifini, neyin nerede olduğunu falan nasıl buluyorlarmış ki?"

"Birbirlerine soruyorlarmış."

"E biz de soralım."

"Eczanenin yerini biliyor musun?"

"Hayır. Sen?"

"Yok."

"Off, şaka mısınız siz ya? Birbirlerine derken dışarıdaki insanlara demek istedim. Yürüyün gidiyoruz."

Yolda genç birini gördük. Yirmi yaşlarında falandı.

"Affedersiniz abi, eczane nerede acaba?" diye sorduk.

"Elinizde telefon var ya koçum, internet miyim ben?" diye tersleyip gitti.

Hıı, internetsin sen! İnternet sandık seni biz, kusura bakma! Görmüyoruz elimizdeki telefonları biz, evet, haklısın. Allah Allaaaaah...

Sonra başka birini gördük. Yetmiş yaşlarında bir teyze bize doğru geliyordu. O kesin bilirdi.

"Teyzeciğim, bir şey sorabilir miyiz?"

"Haa, telefonlu çocuklar. Ay, ne güzel her şeyi biliyorsunuz telefonda. Telefonumu sessize almışım, yapamadım sabahtan beri. Ben de telefonumun sesini açacak birini arıyordum. Bir bakın bakayım evladım, nasıl açılıyor bunun sesi?" diye uzattı telefonu bize.

Neden bilmem, korkup kaçtık. Ne olur ne olmaz, YAPIŞIR MAPIŞIR bir de!

Sonra biraz daha yürüdük, yolda genç bir abla gördük. Elindeki kitaplardan anladığımız kadarıyla

öğrenciydi. Gerçi yaz tatilindeyiz ama demek ki iyi bir öğrenciydi, yazın da kitap okuduğuna göre... Onun yanına gittik.

"Ablacığım, bir şey sorabilir miyiz? Eczanenin yerini biliyor musun acaba?" dedik.

Acıyarak baktı bize, dördümüze de tek tek acıyarak baktı.

"Çocuklar elinizdeki telefonlardan başınızı kaldırırsanız eczanenin önünde durduğunuzu anlarsınız," dedi ve gitti.

Aaa! Hakikaten eczanenin önündeydik. Şimdi ablaya durumun telefonla alakası olmadığını, bizim

panikten böyle yaptığımızı, telefonların şarjının bile bittiğini falan anlatacak hâlimiz yoktu. Daldık eczaneye!

Eczacı televizyonda haberleri izliyor ve kendi kendine söyleniyordu. Sinirli bir anına denk gelmiştik ama acelemiz vardı, sakinleşmesini bekleyemezdik.

"Dede var mı dede?"

"Dede geldi mi?"

"Dedeyi gördünüz mü?" diye sorduk panikle.

Eczacı, **"Hangi dede?"** diye sordu hâliyle.

"Koca dede."

"Bizim dede."

"Doksan sekiz yaşında."

"Acayip yaşlı."

"Bastonu var."

"Torununun torununu gördü."

"Dilekleri gerçek oluyor ha, öyle bi dede."

Bir yandan da ellerimizi kollarımızı sallıyorduk heyecandan. Eczacı iyice ciddileşti. Kaşlarını çattı.

"O çektiğiniz videoları derhâl silin. Bu yaptığınız suç. Başkasını videoya çekemezsiniz. Lütfen. Silin o videoları hemen, dava ederim sizi," dedi.

Eczacı elimizdeki telefonlarla onu videoya çektiğimizi sanmıştı. Off! Sürekli yanlış anlaşılıyorduk.

"Telefonlarımızın şarjı yok, merak etmeyin. Videoya çekmedik, gerçekten, inanın bize."

"Çocuğum, şarjı olmayan telefonları neden taşıyorsunuz elinizde? Çok yazık. Yapmayın. Pırıl pırıl çocuklarsınız. Bu telefonların sizi ele geçirmesine izin vermeyin, ne olur," dedi eczacı.

Çok geçti artık, çok. **Öyle bir ele geçirmişti ki telefon bizi, resmen elimize geçip elimizi ele geçirmişti.** Bu karmakarışık anlamsız cümle, bizim durumumuzda anlamlıydı. Türkçe öğretmenim, Türkçe öğretmeniiiim, gel de söz sanatlı cümle gör! Bu cümleyi bir hafta işleriz derste. Neyse, yazayım bir kenara, okullar açılınca proje ödevi yaparım bu cümleyle. Hele bir sorunumuzu çözelim de. Önce eczacıya derdimizi anlatmamız lazımdı. Sakince tekrar sorduk.

"Biz kaybolan bir dedeyi arıyoruz. Bugün sabah saatlerinde eczanenize doksan sekiz yaşlarında, eli bastonlu bir dede tek başına gelip ilaç falan aldı mı?"

Ellerimizdeki telefonlara bakarak "Ne bu, sosyal deney falan mı?" diye sordu eczacı.

Off! Kimsenin gençliğe güveni kalmamış ya, kimsenin kalmamış. Doğru düzgün bir soru soruyoruz, bin tane yorum yapıyorlar. Önce videoya çektiğimizi düşündü, şimdi de sosyal deney mi diyor.

"Hayır, sadece dedemizi arıyoruz."

"Şaşırtıcı. Neyse. Gelmedi. Dede mede yok burada. İyi günler," dedi ve bize kapıyı gösterdi eczacı abla.

"Başka eczane var mı buralarda?" diye sorduk. Bari onu söylesin.

"Telefonlarınızdan bakın," dedi dişlerini sıkarak.

Gergindi biraz. Sanki biz bilmiyoruz telefonlarımıza bakmayı! Tercih etmiyor olamaz mıyız? Neyse, sora sora iki eczane daha bulduk ama Koca dede ikisinde de yoktu. Yorulup parka oturduk. Bulacağımıza

o kadar inanmıştık ki... Bu bizim için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Yoktu.

"Telefonlar sonsuza kadar elimizde kalacak," dedim.

Bulduğum çözüme göre telefonları çıkartmamızın tek çaresi dedeyi bulmaktı.

"Telefonlar sonsuza kadar elimizde kalacak!"

"Ne alaka?"

"Ben bu sabah bir şey fark ettim ve telefonlardan kurtulmanın yolunu buldum. Koca dede bize 'Hay, sizin elinize yapışsın o telefonlar!' dediği için biz bu hâldeyiz. O söylediği için oldu. Şimdi aynı şeyin tersini dilemesini isteyeceğiz. Bu kadar basit..."

"Tabii dedemizi bulursak!"

"Bu kadar sevinmeyin. Bulsak da işe yaramaz. Bence bu onun doğum günü dileğiydi."

"Dedenin doğum günü de geçti. Bir sonraki doğum gününe daha 363 gün var. Hayırlı olsun, 363 gün bu telefonlarla baş başayız."

"İki gün sonra bayram, kimsenin elini öpemeyeceğiz. Sol elle kimsenin elini öpemeyiz."

"Bayram harçlığı yok bu bayram, unutun."

"Zaten Koca dede de yok, harçlık marçlık vermezler bize."

"Vermezler..."

"Eee, iki hafta sonra okul açılacak, o zaman ne yapacağız? Bu telefonlarla mı gideceğiz okula?"

"Rezil olacağız."

"Olmayız. Herkesin telefonu var. Sınıftaki herkes telefonu eline yapışsın diye can atar bence. Bir akım bile olabilir bu. Sonuçta kimsenin zorluklarından haberi yok."

"Doğru."

"Ama bizi derse almazlar ki."

"Niye?"

"Sınıfa telefonla girmek yasak ya akıllım."

"Haydaaa! Eee, bitti mi eğitim öğretim hayatımız?"

"Öyle görünüyor."

"Ben istemiyorum ya, bitmesin. Benim hayallerim vardı, planlarım vardı. Ben daha okuyup büyük adam olacaktım."

"Bu telefonlar elimizde olduğu sürece biraz zor büyük adam oluruz. Büyük adam olmayı geç, öğrenci bile olamıyoruz."

"Benim futbol kariyerim de biter. Bir sene idmana gitmezsem toparlayamam. Beni takımdan çıkartırlar."

"Benim yüzme kursu da iptal olur. Bununla nasıl yüzeyim?"

"BİTTİK HEPİMİZ. BİTTİ ÇOCUKLUĞUMUZ... BURAYA KADARMIŞ..."

"Peki ya Koca dede? Bir sene daha yaşamazsa olabilecekleri düşünün bakalım."

"Allah korusun!"

"Allah korusun tabii de dede 98 yaşında yani."

"O zaman var ya, sonsuza kadar bu telefonlarla gezeriz."

"Günün birinde âşık olduğum kızın elinden tutmak istediğimde tutamayacağım. Düğünümüzde

dans edemeyeceğim. Baba olduğumda iki çocuğum olursa birinin elini tutamayacağım. Çocuğumla birlikte bisiklet süremeyeceğim."

Derin düşüncelere dalmıştık. Ben yerdeki çimleri yoluyordum sinirden. İpek saçlarıyla oynayıp duruyordu. Can bacaklarını kaşıyordu. Ali ayağa kalktı.

"Ne kadar bencil insanlarız biz ya! Yüzme kursuna gidemeyecekmişiz. Futbol kariyeri bitmiş. Okul hayatımız bitmiş. Bir sene telefonla kalacakmışız. Yok sevdiği kızın elini tutamayacakmış, yok bayram harçlığı alamayacakmış. Dedemiz kayboldu, farkında mısınız? Koca dedemiz, ailemizin en büyüğü yok şu anda. Doğduğumuzdan beri babaanneme her gittiğimizde Koca dedeyi aynı kanepede otururken gördük. O kanepe boş artık. Yok. Her gittiğimizde 'Gelin size masal anlatayım,' diyen ama hiçbir masalını sonuna kadar dinlemediğimiz dede yok. Her gittiğimizde 'Anlatın bakalım nerelere gittiniz, neler gördünüz?' diyen ve bir kere bile gezmeye götürmediğimiz o dede artık yok. Yatağına uzanıp saçma sapan videolar izlettiğimiz dedemiz yok. Söyleyemeyeceği kelimeleri, yabancı isimleri okutup eğlendiğimiz, videolarını çektiğimiz dedemiz yok. Anlatabildim mi? Kim bilir neler gelecek sokakta başına. Evin yolunu bulamayacak. Birkaç saat sonra akşam

olacak, hava kararacak ve kim bilir nerede yatacak. Dedemizin kaybolmuş olması, bizim elimize telefon yapışmasından daha mühim. Şahsen ben Koca dede bulunsun, on sene telefonla yaşamaya razıyım. İsterse öbür elime de telefon yapışsın, dedeyi bulacağım! Yürüyün gidiyoruz," dedi.

Haklıydı, çok bencilce davranmıştık. Koca dedenin kaybolmuş olması, dünyadaki her şeyden daha önemli olmalıydı bizim için. Hepimiz ayağa kalktık.

"Yalnız on sene sonra elimizdeki telefonun modeli çok eskimiş olur, rezil oluruz millete, haberiniz olsun," dedim şakasına.

Kimse gülmedi.

"Rezil olacağımız kadar olduk zaten Berk. Kendi kendimizi rezil ettik," dedi İpek.

E, o da haklı.

BEBEK MEBEK YOK!

Rezil olmak deyince, aklımıza hep başkalarına rezil olmak geliyordu. Rezil olacağımı düşündüğüm için telefon diye tutturmuştum. Herkesin telefonu var, benim yok! Ya benimle dalga geçerlerse telefonum yok diye? Ya herkesin oynadığı oyunları oynayamazsam? Ya herkesin izlediği videoları izleyemezsem? Eğer bunlar olmazsa rezil olacağımı düşünüyordum. Sonra herkesin sosyal medya hesabı oldu, benim yoktu. Hemen benim de oldu. Hem de annemle babamın bütün karşı çıkmalarına rağmen. Allem ettim kallem ettim, kandırdım onları. Herkes "Arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz!" diye videolar çekiyordu. Ben çekmezsem rezil olurum diye düşündüm, hemen açtım bir kanal. Neredeyse internete yüklenen bütün videoları izlemek istiyordum. Hiçbirini kaçırmamalıydım. Sınıfta birisi "Bir tane video izledim, adamın biri var," dediği anda, "Hee, tamam biliyorum, ben o videoyu izledim," demeliydim. Bunun için yarışıyordum sanki.

Gece yatağa yatıp video izliyordum. Tanımadığım insanların saçma sapan videoları işte, bilirsiniz. Uykum gelene kadar izliyordum. Annemle babam gelip telefonumu elimden alırlarsa ancak bırakıyordum telefonu. Onlar odaya girdiği anda telefonu yastığın altına sokup uyuyor numarası yapıyordum çoğu zaman. Sabah uyanır uyanmaz telefona bakıyordum. Gözüm ne dersleri görüyordu ne annemi ne babamı ne arkadaşlarımı ne dünyayı! **Dünyayı görmüyordum ya, dünyadan haberim yoktu.** Bunu yeni yeni anlıyordum. Daha kırk günlük bebeğe ne isim verdiklerini bilmiyordum mesela. Mutlaka söylemişlerdir ama ben duymamışım. Kırk günlük bebek diyorum kitabın başından beri, fark etmediniz mi? Mahalledeki eczanenin yerini bilmiyordum. Kafamı kaldırıp dışarıya bakmıyordum çünkü. Yarın bir ilaç lazım olsa, gidip alamayacaktım. Doğduğumuzdan beri yaşadığımız mahallede eczane ararken kaybolmuştuk çünkü dikkatsizdik. Yolumuzu bile bulamıyorduk daha. Rezil olmuştuk iki gündür. Başkalarına değil, kendimize rezil olmuştuk. Haklıydı İpek, çok haklıydı.

Kalkıp eve gittik. Belki de Koca dede bulunmuştu. Bize haber vermek isteseler, kimse ulaşamazdı. Şarjlarımız bitmişti. Yani telefonlarımızın şarjı diyelim. Gerçi sıcak havada o kadar çok koşturduk ki bizim de şarjımız bitmek üzereydi. Babaannemlere gittiğimizde Koca dedeyi kanepesinde otururken gör-

mek istiyorduk. Kapının önünden sesler geliyordu. Biz sevinç sesleri duymayı bekliyorduk ama ağlama sesleri duyduk. Yoksa Koca dedeye bir şey mi olmuştu? Koşarak kapıdan içeriye girdik. Evdeki herkes panik içindeydi. Bitmiyordu ailemizin paniği! Bebek yoktu ortalıkta. Kırk günlük bebek yoktu! Koca dede hâlâ bulunamamış ve biri daha kaybolmuştu!

Nasıl yaa, nereye gider kırk günlük bebek? Emeklemeyi geçtim, sürünemiyor bile daha. Nereye gidecek? Elif ablam ayılıp bayılıyordu. Koca dede belki kendisi gelir eve diye Elif ablayı bebekle birlik-

te evde bırakmıştık. Hem ağlıyor hem anlatıyordu. Hıçkırıklarının arasından anladığım kadarıyla bebek uyumuş, Elif abla da geceden uykusuz olduğu için kanepeye uzanmış. Uyuyakalmış. Uyandığında bebek mebek yokmuş ortalıkta. Sokak kapısı açıkmış. **Çıkmış gitmiş bebek evden!**

"Kim açık bıraktı sokak kapısını, kiiiiim?" diye bağırıyordu Elif abla. Yine o kalabalık ailenin gürültüsüyle baş başaydık.

"Her yeri aradın mı?"

"Elif nereye gidecek bebek, nereye gidecek?"

"Kapı açıkmış."

"Kim açık bıraktı kapıyı?"

"Kapı açık bırakılır mı, delirdiniz mi?"

"Ya kapı açık olsa ne olacak, nasıl gidecek bebek?"

"Kuş olup uçtu sanki!"

"Biri alıp gitti bebeği!"

"Kaçırdılar bebeğimi!"

"Kim alıp götürür kırk günlük bebeği?"

Dedeye de çıkıp gidemez dedik ama çıkıp gitmişti işte. Bebeği de biri alıp gitmiş. Belki dedeyi de biri alıp gitmişti. Vay, başımıza gelenler! Ailenin en büyüğüyle en küçüğünü alıp gitmişti birileri. Herkes ağlamaya başladı.

"Çete bu çete! Çete işi bu! Ailemizin tüm fertlerini tek tek kaçıracaklar. Hepimize sıra gelecek. Tutunun birbirinize!" diye bağırdım. Bayılırdım yangına körükle gitmeye!

Elif abla fenalaştı, düştü yere. Herkes onun başına toplandı.

"Kolonya!"

"Elif, Elif!"

"Soğan getirin! Soğan koklatın!"

"Gıdıklayın, gıdıklayın, kendine gelsin!"

"Saçmalamayın. Kolonya da olmaz, soğan da olmaz. Açılın, kendine gelir şimdi. Sakin olun. Ayaklarını yukarıya kaldıralım. Kalabalık etmeyin etrafında, çekilin."

Neyse ki açtı Elif abla gözlerini ve o anda bir ses duyuldu.

"Amma gürültü yaptınız be! Uyandırdınız çocuğu," dedi Koca dede.

Koca dede kucağında kırk günlük bebekle dikiliyordu! Elif abla bebeğin üstüne öyle bir atladı ki Koca dede az kalsın yere düşüyordu, zor tuttular.

Aile korosu yeniden başladı.

"Kim kaçırdı sizi?"

"Neden geri getirdi?"

"Neredeydiniz?"

"Nereye gittiniz?"

"Dedem, dedem, canım dedem."

"Oh, çok şükür!"

"Bebeğim, canım yavrum benim."

"Çok korktuk."

"Aklımız çıktı."

"Şükür kavuşturana."

Babaannem Koca dedeye sarıldı.

"Nereye gittin baba, nereye gittin?"

"Hiçbir yere gitmedim yahu. Nereye gideceğim ben, yol bilmem iz bilmem."

"Ben ekmek almaya gittiğimde sen çıkıp gitmedin mi?"

"Yavrum sen ekmek almaya gittin. Çok acıkmıştım ben. Ekmeği beklemedim, masada ne varsa onu yedim, doyurdum karnımı. Sonra balkona çıktım."

"NEEE, SEN BALKONDA MIYDIN?"

"Evet, balkondaydım. Deve tabanının arkasındaki koltuğa oturdum, uyumuşum."

"Ben eve geldiğimde kapı açıktı, sen kaçtın gittin sandım ben."

"Ben açtım kapıyı. Seni gördüm balkondan. Geliyorsun diye açtım kapıyı. Sonra balkona geri döndüm. Bana da sabah yürüyüşü oldu balkonla kapı arası... Hehehehe!"

"Peki bebek, Elif'in bebeği?"

"Dedim ya balkonda uyumuşum ben, tekrar salona girdiğimde yoktunuz. Siz gitmişsiniz, Elif gelmiş. İkisi de uyuyordu. Oturdum yanlarına. Sonra bebek uyandı. Ben de annesini uyandırmasın diye bebeği alıp yeniden balkona çıktım."

Haydaaa! Boşuna aramışız dedeyi saatlerdir sokaklarda.

"Yani sen hep balkonda mıydın dede? Kimse kaçırmadı mı sizi?"

"Kim, niye kaçırsın bizi be evladım?"

"E sesimizi duymadın mı deminden beri?"

"Duymaz olur muyum, duydum. Duymamak mümkün mü, uyandırdınız çocuğu."

"Offf, neden gelmedin peki?"

"Sesinizi duydum, yola çıktım ama ancak geldim evladım. Yaşlıyım, yavaş yürüyorum. Bir de be-

bek var kucağımda. Amaaan ne çok soru sordunuz be, yordunuz beni!"

Haklıydı. Çok üstüne gitmiştik Koca dedenin. Çok soru sormuştuk ama herkes rahatlamıştı. Herkes derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Bebek de iyiydi, dede de. İkisinin de kaçtığını ya da kaçırıldığını sanmıştık. O panik hâliyle balkona bakmayı aklımıza getirmemiştik. Şimdi herkes hep bir ağızdan "Çok şükür" diyordu, "çok şükür dedemiz de bebeğimiz de iyi..."

"E siz neden toplandınız? Bayram mı bugün, yoksa gene mi benim doğum günüm?" dedi Koca dede.

İşte o anda bir şimşek çaktı beynimde!

TELEFON MELEFON YOK!

Biz Koca dedenin doğum gününün ne zaman olduğunu bilmiyorduk. Ağustos ayında bir gündü. Sadece bunu biliyorduk. Demek ki yarın da doğum günü olabilirdi, öbür gün de. Sonraki gün de. Sonra zaten ağustos ayı bitiyordu. Üç gün içinde doğum gününü kutlamamız gerekiyordu. Bir an önce yeniden kutlayalım Koca dedemin doğum gününü, dileğini dilesin, biz de kurtulalım şu telefonlardan diye düşündüm. Koca dede, "Yine mi benim doğum günüm?" diye sorunca "Eveeet" diye bağırdım.

"Evet, yine senin doğum günün. Biz bugün seninle yeterince vakit geçiremediğimizi fark ettik Koca dedeciğim. Sana bir şey olacak diye çok korktuk. Seni bu koltukta görmeye çok alışmışız. Hepimiz çok endişelendik, çok üzüldük. Sağ salim geldiğine göre bunu kutlamamız lazım. Hem geçen sefer pastayı kesmedik bile. Elimize telefon yapışınca kutlayamamıştık

doğum gününü. Öylece kaldırdı babaannem buzdolabına pastayı. Daha bozulmamıştır. Bir daha mum yakalım, sen bir daha üfle mumları, tekrar kutlayalım doğum gününü," dedim. Bu fikir herkesin hoşuna gitti. Çünkü gerçekten de yememiştik pastadan. Biz Koca dedeye sarılıp onu kutlamamıştık bile. Sadece "Yapışsın elinize telefon!" demiş ve mumu üflemişti.

Annem koşarak gitti, dolaptan pastayı getirdi. Mumları yeniden yaktık. Aynı pozu verdik. Bebeği dedenin kucağına verdiler, biz de yanında yerimizi aldık. Kalbimiz yerinden çıkacak gibiydi. Dedenin doğru cümleyi kurması gerekiyordu. Yanlış bir şey derse, söylediği şey gerçek olursa eğer, şansımızı kaybederdik. Koca dedenin kulağına eğildim.

"Dedeee, torunlarımın ellerindeki telefon düşsün de ne olur! Bak, buna çok ihtiyacımız var. Çok zor durumdayız. Aklımız başımıza geldi. Akıllandık biz. Söz veriyoruz, artık çok kullanmayacağız telefonu. Söz veriyoruz. Hadi dede, torunlarımın ellerindeki telefon düşsün diyeceksin mumu üflerken, tamam mı?"

"Tamam," dedi dede. İki gün önceki sahneyi tekrarlıyorduk. Elif abla telefonuyla fotoğrafımızı çekiyordu. Biz bu kez somurtmuyor, gülümsüyorduk. Yüzümüzde kaygılı bir sırıtışla Elif ablanın telefon kamerasına bakıyorduk.

"HADİ DEDE, DİLEK DİLE!" dedi bizimkiler. Herkes nefesini tutmuş o anı bekliyordu. Evde alışkın olmadığımız bir sessizlik vardı.

Koca dede derin bir nefes aldı.

"Torunlarımın ellerindeki telefon düşsün!" dedi ve mumu üfledi. Pat diye bir ses duyuldu o an. Elif ablanın elindeki telefon düşmüştü yere!

Ya o torunun değil yaa, o torunun değil! Biz, biz, biz! Yine mi gitti şansımız diye dövünüp duruyorduk dördümüz de. "HAYDAAAAA!" sesleri yükseliyordu evde.

Koca dede kahkahalarla gülmeye başladı, sonra uzandı ve ellerimizdeki telefonları usulca çekip aldı. Nasıl olduğunu anlayamadık ama özgürdük. Özgürdük!

Nasıl sevindiğimizi anlatmama gerek yok sanırım. Ama yo, durun anlatayım. Şöyle sevindik. İçeriye gittik, yer yatağını alıp getirdik ve yere serdik. Defalarca takla attık, defalarca. Güreştik, halay çektik, zeybek oynadık, çiftetelli oynadık, göbek attık, göbek! Kurtulmuştuk telefonlardan. Bayram erken gelmişti bize. Bu bizim bayramımızdı. **Telefondan Kurtuluş Bayramı!** Dünya Telefondan Kurtuluş Günü diye bir gün olsaydı, kesin bugün olurdu. Ohhh beee!

Koca dede bütün bunları nasıl yapmıştı, hiç bilmiyorduk. Sorduğumuzda "İsterseniz nasıl yaptığımı tekrar göstereyim," dedi. Tabii ki istemedik. Aynı şeyleri yeniden yaşamak istemiyorduk. Yalnız var ya, Koca dedenin bu süper gücünün videosunu çekip internete koysaydık izlenme rekorları kırardık. Bütün anne babalar çocuklarının elinden telefonu düşürmenin yollarını öğrenmek isterdi. Koca dede FENOMEN olurdu.

Bütün bunlar olurken bir şey dikkatimi çekmişti. Koca dede çok sağlıklı görünüyordu. Gayet güzel cevaplar vermişti her şeye. Herkesin adını biliyordu, hiçbir şeyi karıştırmamıştı. Alzheimer gibi durmuyordu hiç. Normaldi her şey.

"Koca dedeciğim, sana bir şey soracağım. Sen iki gündür çok garip davranıyordun. İsimlerimizi karıştırdın. Kelimeleri karıştırdın. Dolapları karıştırdın. Odaları karıştırdın. Biz senin Alzheimer olduğunu düşündük de çok korktuk. İyisin değil mi gerçekten?"

"İyiyim çocuğum, iyiyim evladım. Turp gibiyim, maşallah."

"Neden öyle davrandın o zaman?"

"Yok evladım, iyiyim. Bir şeyim yok. Tansiyon ilacımı kaybettiydim be yavrum. İçmeyince kafam

allak bullak oluyor. Onu arıyordum her yerde. Buldum da içtim, iyiyim şimdi çok şükür."

HAYDAAAAA!

"E söyleseydin ya dedeeee!" diye bağırdı hep bir ağızdan herkes.

"E söyledim ya, geri dönün bir daha okuyun kitabı. Kaç kere söyledim acaba!"

"E yenisini isteseydin ya!"

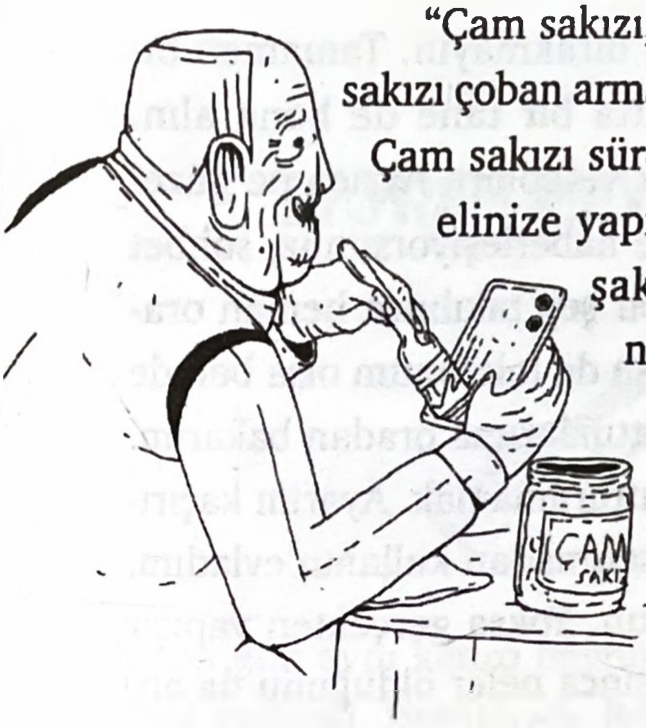
"E kaç kere istedim. Dinlemiyorsunuz ki insanı!"

"E nerede buldun ilacı?"

"E balkondaaaa! Balkonda unutmuşum. İçtim, kafam yerine geldi, ondan sonra uyumuşum orada."

Doğru. Kaç kere söylemişti hakikaten. Kimse dinlememişti ki! Herkes anlamak istediği şekilde anlamıştı. Adamcağız tansiyon ilacı alın demişti. Bunadı da aynı şeyleri tekrar ediyor sanmıştık. Demek altınlarını değil, tansiyon ilacını arıyormuş. Demek tansiyonu oynadığı için isimlerimizi ve kelimeleri karıştırıyormuş. Demek her hastane lafı geçtiğinde, gerçekten tansiyon ilacı istiyormuş! Ah yaa...

Peki telefonlar... Telefonlar nasıl yapışmıştı elimize?

"Çam sakızı," dedi Koca dede. "Çam sakızı çoban armağanı! Küçük bir şakaydı. Çam sakızı sürdüydüm telefonlarınıza, elinize yapışsın diye. Hani siz hep şaka videoları izliyorsunuz ya. Ben de size şaka yaptım. Çok sürmüşüm çam sakızını. O yüzden daha kuvvetli yapıştı. Hiçbir şey yapmasaydınız da zaten bugün çıkacaktı elinizden."

"Büyü müyü yok mu yani?"

"Yok."

"Dilek milek?"

"I ıh!"

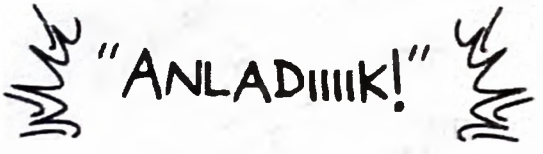
"Beddua meddua?"

"Yok yahu! Deli miyim ben, neden torunlarıma beddua edeyim? Ben size ancak dua ederim. Tatlı torunlarım benim. Çoban dededen çoban şakası size!"

"Bizden de sana söz dede. Artık telefon melefon yok! Kullanmayacağız."

"Yoook! Tamamen bırakmayın. Tamamen bırakmayın, kızarım. Hatta bir tane de bana alın. Seviyorum ben o komik videoları. Ayrıca ne güzel birbirinizle istediğinizde haberleşiyorsunuz, sohbet ediyorsunuz. Aklınıza bir şey takılınca hemen oradan bakıyorsunuz. Benim de telefonum olsa ben de sizi oradan ararım, unuttuklarıma oradan bakarım. Sizin sorununuz ayar tutturamamak. Ayarını kaçırıyorsunuz siz, ayarını kaçırmadan kullanın evladım. Bırakılacak yerde bırakın. Yoksa gerçekten yapışır elinize maazallah. Yapışınca neler olduğunu da anladınız galiba!"

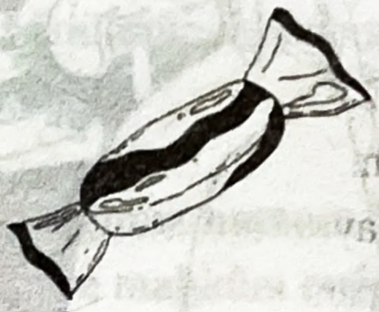
Hep beraber bağırdık.

Dede bizden daha çok bağırdı.

"Yaavvv şu pastayı kesin de yiyelim artııık!"

BAYRAM MAYRAM YOK!

Ertesi gün aynı kadro bayram için toplandık. Koca dede evdeydi. Sağlıklıydı. Bebek de evdeydi. Bütün aile bir arada, herkes sağlıklı ve mutlu. Bayram mayram yok, her gün bayram bize...

Bu arada bebeğin adını öğrendik, adı Ela'ymış. Kırk gün sonra öğrendik ama unutmayız artık. İki elimizde de telefon yoktu. Bir elle el öptük, öbür elle harçlıkları topladık. Kalabalık aile olmanın ennnnn sevdiğim yanlarından biri daha. Epey paramız oldu. Sonra paralarımızı birleştirdik ve alışveriş merkezine gittik. **Hem de kendimiz.** Hem de yolu sora sora. Hem de etrafa bakına bakına.

Koca dedeye bir hediye aldık. Mütehassıs Murtaza Gıldırgıcık'tan öğrenmiştik bunu. Adam doksan küsur yaşındaydı ama hâlâ hayalleri vardı. Nobel almayı, buluş yapmayı, buluşa kendi ismini vermeyi hayal ediyordu. Yaşlı insanların hiçbir hayalinin olmadığını, hiç gezmek istemediklerini, hiç hediye beklemediklerini falan düşünüyorduk. Oysa öyle değildi.

Koca dedeye doksan sekiz yaş hediyesi olarak bir cep telefonu aldık. Öğrensin. Kendi izlesin komik videoları. Telefonuna bir uygulama yükledik. Artık nerede olduğunu görebilecektik. Eğer bir gün gerçekten alıp başını giderse, nerede olduğunu bu uygulama

sayesinde öğrenebilecektik. Balkonda, deve tabanının arkasındaysa bile... Bütün torunlarını arayıp konuşabilecekti. Sohbet etmek için birinin onun yanına gitmesine ihtiyaç yoktu artık. Herkesle beş dakika konuşsa bütün gününü muhabbetle geçirebilirdi zaten, o kadar kalabalıktık.

Bütün aile yaptığımız hatanın farkına vardık. Dedemizi yaşlı diye eve mahkûm etmiştik âdeta. Hiç dışarıya çıkartmıyorduk. Güneş bile görmüyordu. Dedemizi gezmeye götürecektik. Sık sık. Kim nereye giderse dedeyi de alacaktı yanına. Buna karar verdik ve bir gezi planı bile yaptık. Telefon, işte o zaman çok yarayacaktı işimize.

Ben bir şeyin daha farkına vardım. Her şeyi telefondan öğrenebileceğime, aradığım soruların cevaplarının tamamını internette bulabileceğime inanmıştım bu zamana kadar. Telefonum hep elimdeydi, hep internet bağlantım vardı nasılsa. Bir gün telefonsuz, internetsiz, elektriksiz kalacağımızı hiç düşünmüyordum. Kitaplara asla ihtiyaç duymayacağımı düşünüyordum. Bu olay bana, her şeyin cevabını internette bulamayacağımı, kitaplara da ihtiyacım olduğunu gösterdi. Kendime bir kütüphane kurmaya karar verdim. Biraz daha bayram harçlığına ihtiyacım vardı. Hem kitap hem de şu saçlarımı kapatacak bir şapka almak için! Kalkıp herkesin elini bir kere daha

öptüm. Can, "Gidelim mahalleliyle de bayramlaşalım." dedi. Bütün mahalleyi gezdik, herkesle konuştuk, sohbet ettik. Çok güzel bir gün geçirdik. Meğer bizim mahalle çok eğlenceli bir yermiş.

Tek değişen biz değildik elbette. Bütün bir bayramı Koca dedeye telefon kullanmayı öğreterek geçirdik. Ama öğrendi. Artık bizim telefonumuzu değil kendi telefonunu kullanıyor. Dede bize masal anlatsana dedik dün, "Nefesimi tüketemem, internetten açayım," dedi. O kadar diyeyim size... Gülüp duruyor kendi kendine... O kadar çok sevdi ki korkarım yapışacak eline...